

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

G2
110
487

9a110.487

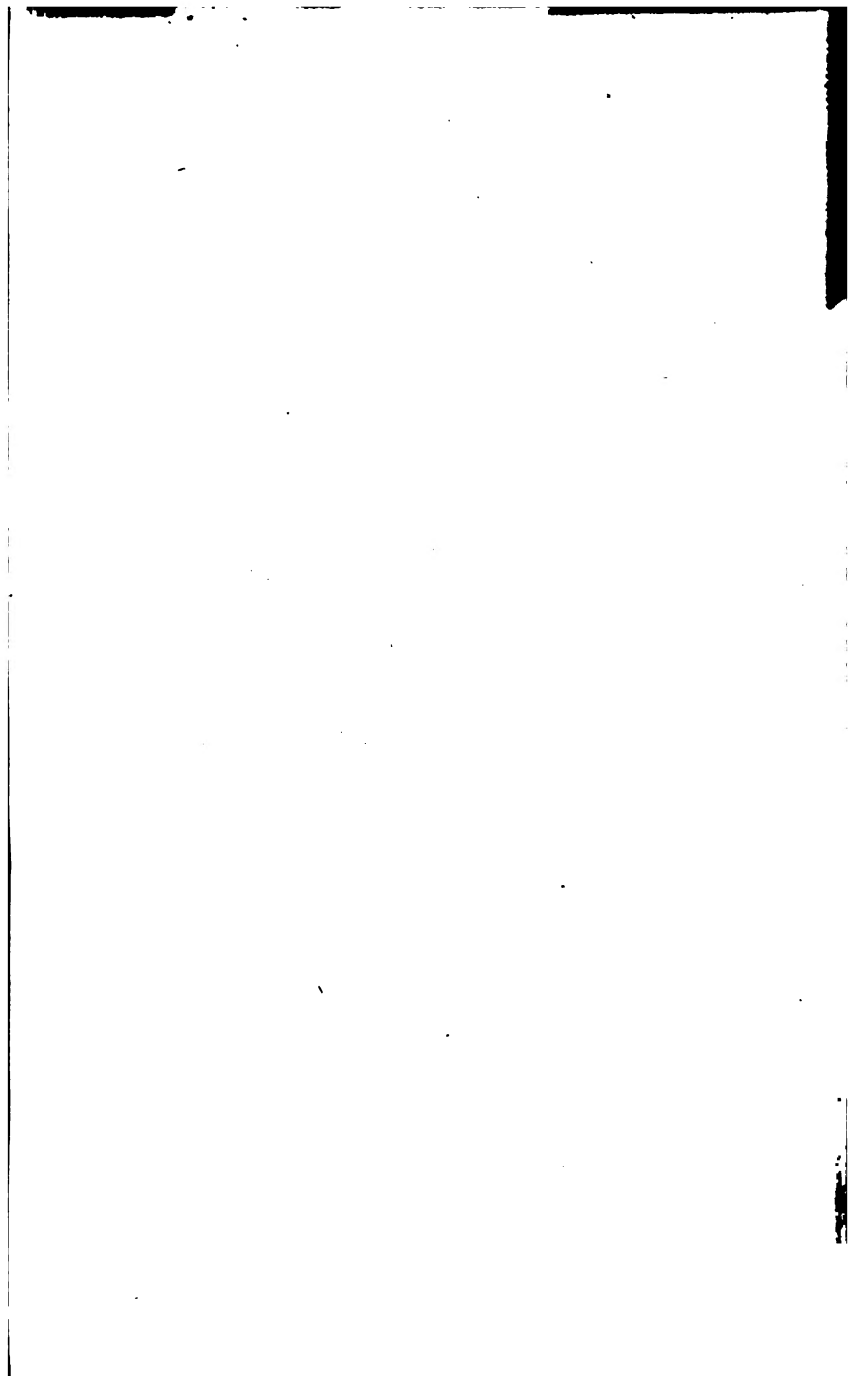
Harvard College Library

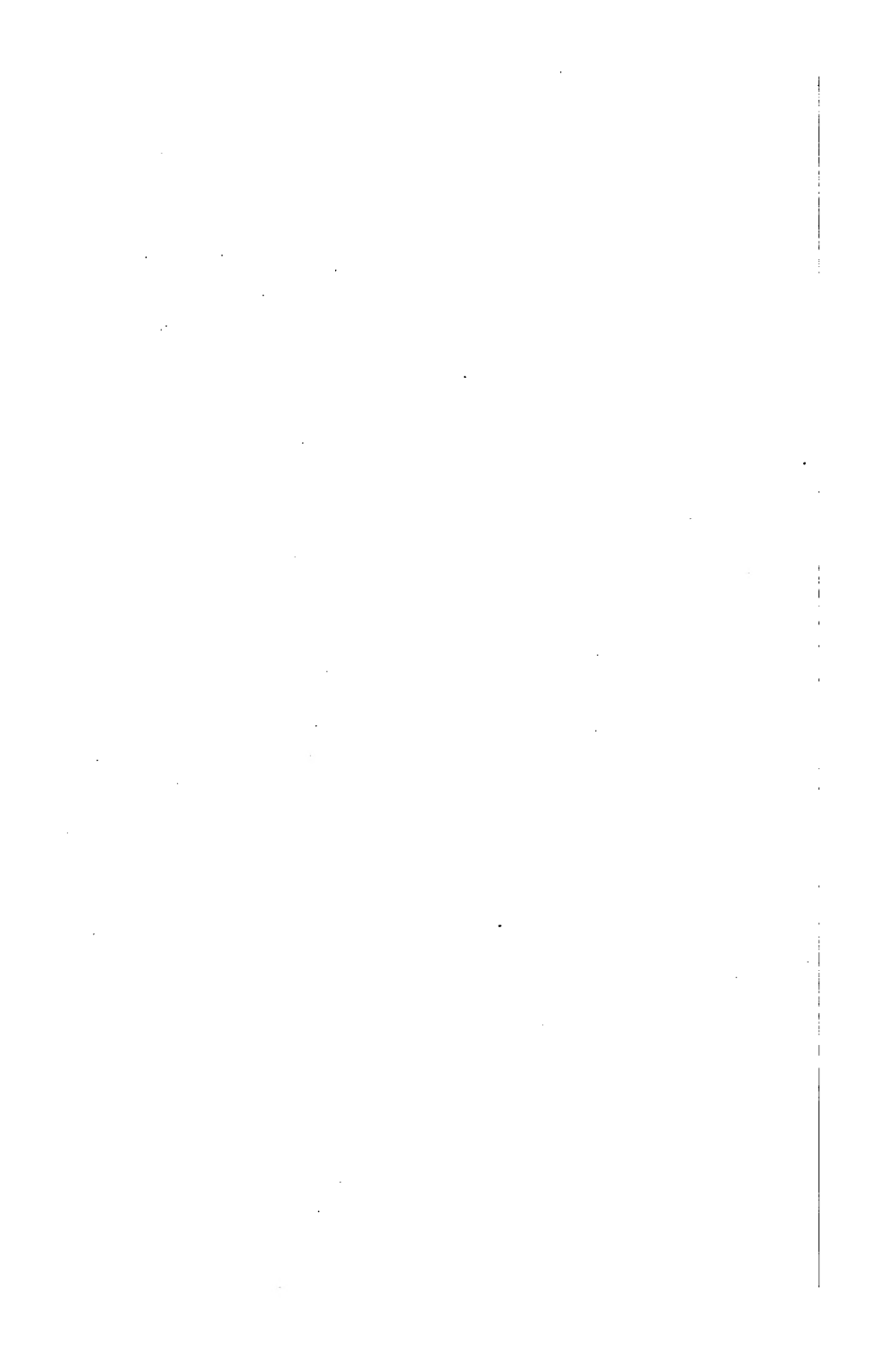
FROM THE

CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

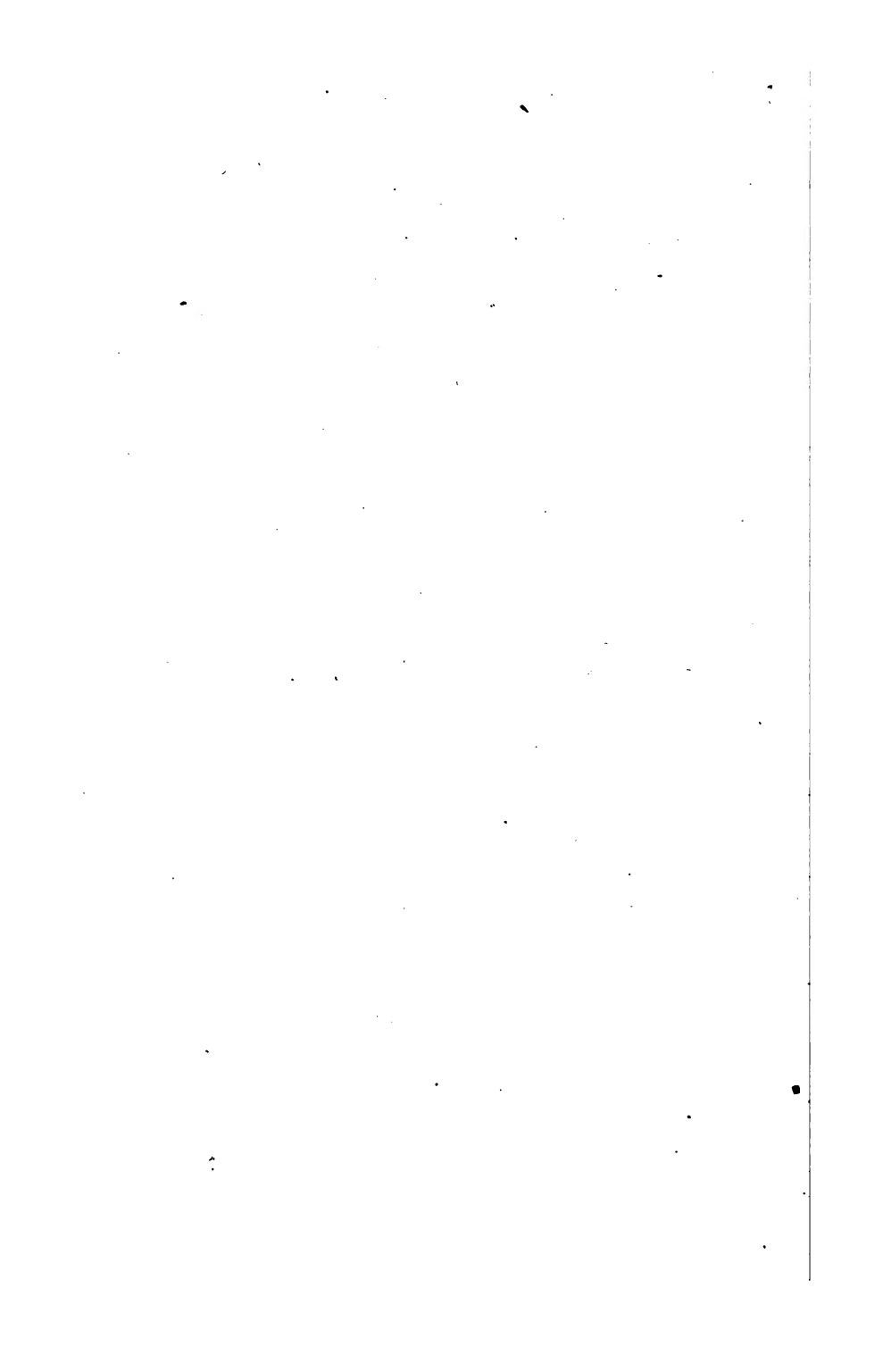
Received 21 Sept., 1888.

136

ARISTOPHANIS PLUTUS.

o

ARISTOPHANIS
P L U T U S.

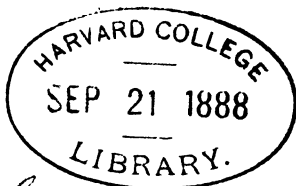
EDIDIT

N. I. B. KAPPEYNE VAN DE COPPELLO.

2
AMSTELODAMI
APUD C. VAN HELDEN.

MDCCLXVII.

Gal. 110.487.

Constantius fund.

CASPARO BAXIO V. D.

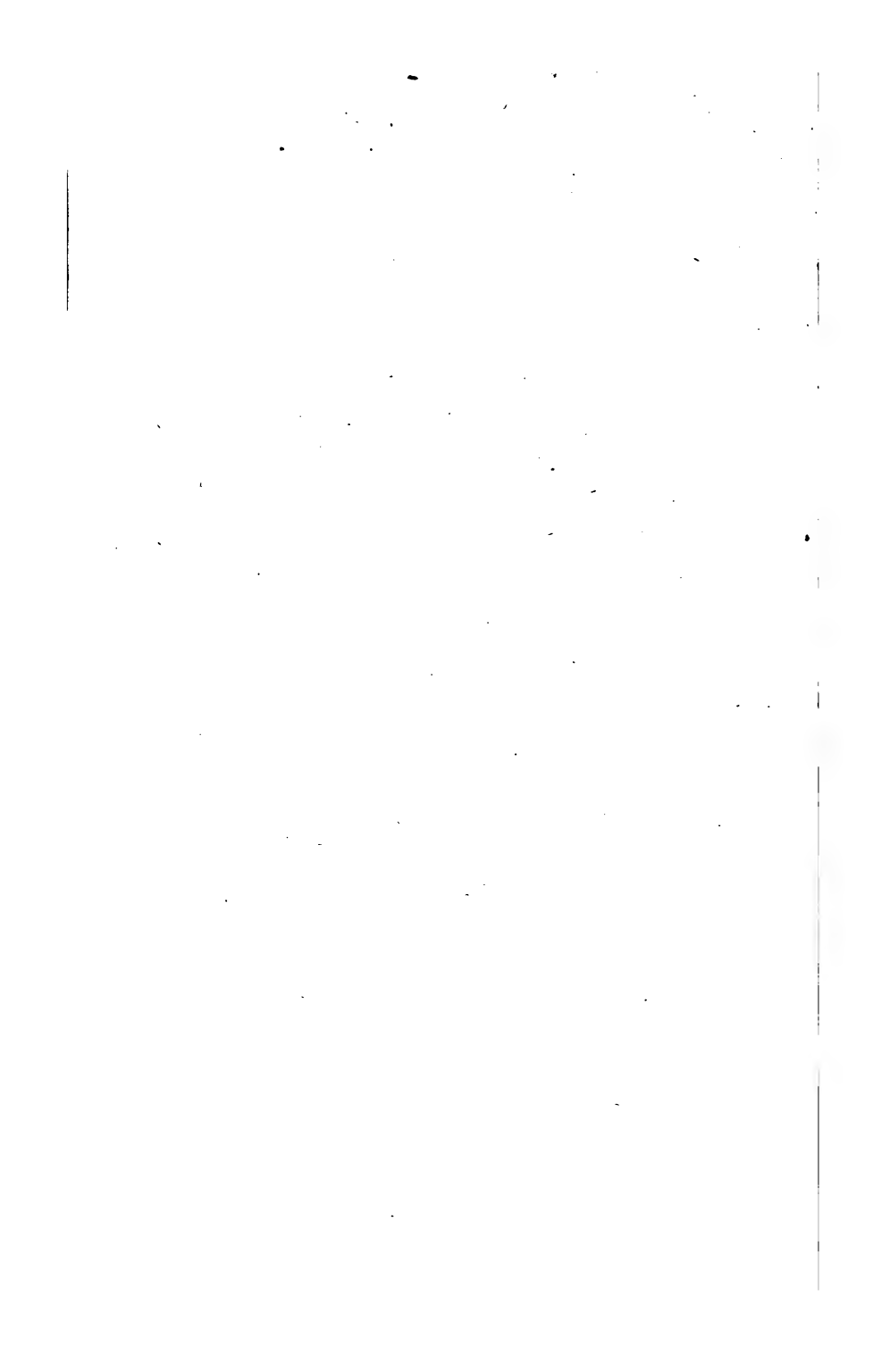
SENI VENERANDO

GYMNASII HAGANI QUONDAM RECTORI

HUNC OFFERO LIBELLUM

DISCIPULUS ATQUE ALUMNUS

MEMOR ET GRATUS.

Praecipuum huius editionis consilium fuit ut textus prodiret in usum scholarum, in quem receptae essent eae codicum lectiones ac doctorum virorum emendationes, quae verae ac certae mihi viderentur; quaeque omnes in Annotatione commemoratae sunt. Tamen non sedulo notavi varias illas vitiosas verborum formas, quibus Atticorum scripta librarii olim inquinaverunt, et quae in plerisque, ne dicam in omnibus editionibus etiamnunc remanent; sed multas tacitus ad probae dialecti normam reduxi; quales sunt: κατακεκλημένα (206), κρεάδιον (227), ὡς φειδωλὸν (237), ἐν ἀκαρεῖ χρόνου (244), ἔδεδοίκης (684), al. Praeterea mentionem feci illarum coniecturarum, quas aliquid commendationis habere censebam;

VIII

si qua forte praetermissa est, hic illic latens, id non de industria certe factum est neque contemnendi causa; etenim minime curò quis, verum quid dixerit.

Quod si iis, penes quos harum rerum arbitrium est, labor meus vel aliquantulum acceptus fuerit, erit mihi satis.

K. v. D. C.

Scribam Amstelodami, m. Aprili MDCCCLXVII.

ἌΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Π Λ Ο Τ Τ Ο Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ 'ΑΓΡΟΙΚΩΝ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

ΠΕΝΙΑ.

ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.

ΔΙΚΑΙΟΣ 'ΑΝΗΡ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

'ΕΡΜΗΣ.

'ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ.

I.

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοῦνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετὰ τινος αὐτῷ Ξεράποντος ἰθὺς εἰς Ἀπόλλω ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδός, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα ἀδικίας ἀντιποιῆσθαι καὶ ταῦτά τοις ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ Θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν, ὅτῳ δὲ ἔξιων ἐντύχοι, τούτῳ ἔπεισοι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ, ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλούτος, καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλούτος ἐστὶ. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ Ξεράπων μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ τίνας ἔνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου ὅστις ἐστὶ καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἠσθησάν τε καὶ βουλήν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεύσαι πῆρυσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τὰς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγον τε αὐτὸν ὅ τι τάχιστα καὶ ὑγιᾶ ἐπανάγαγον οἰκαδε, ἐπλούτησάν τε ἰκανῶς οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν. ἐπιγέγραπται δὲ τὸ δράμα Πλούτος Ἀριστοφάνους.

II.

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν τὴν οὐσίαν ἀφικνεῖται εἰς Θεοῦ· ἐρωτᾷ δὲ τὸν Θεὸν πῶς ἂν εἰς ἐκδηλον ἀβρόν τε μετασταίῃ βίον. τοιόνδε δὲ ἐγγεγύηται ὁ χρησμός. χρᾶ γὰρ αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐξιώντι

τοῦ ναοῦ, τούτῳ ἔπεσθαι, ᾧ πρώτῳ συντύχῃ. καὶ δὴ τυφλῷ γέροντι συντυχῶν εἶπετο πληρῶν τὸν χρησμόν· ἦν δὲ Πλούτος οὗτος. ὕστερον δὲ προσδιαλεχθεὶς αὐτῷ εἰσάγει εἰς Ἀσκληπιοῦ, ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, καὶ οὕτω πλούσιος γίνεται. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα ἡ Πενία παραινέται λαιδορουμένη τοῖς τοῦτο κατορθώσασιν· πρὸς ἦν καὶ διάλογος οὐκ ἀφνης γίνεται, συγκρινομένων τῶν φαύλων τῆς Πενίας καὶ τῶν τοῦ Πλούτου ἀγαθῶν ὑπὸ Βλεψιδήμου καὶ Χρεμύλου. πολλῶν τε ἄλλων ἐπεισερόντων, ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τῆς Ἀθηᾶς ἀφιέρωσαντο Πλούτου ἰνδάλματα. τὰ μὲν οὖν τῆς ὑποθέσεως ταῦτα. προλογίζει δὲ θεράπων, δυσχεραίνων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι τυφλῷ καὶ γέροντι κατακολουθεῖν οὐκ ἔσχύνετο.

III.

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν καὶ ἔχων υἱόν, κατανοήσας ὡς οἱ φαῦλοι τὸ τηνικαῦτα εὐκράτουςιν, οἱ δὲ χρηστοὶ ἀτυχοῦσιν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ, χρησόμενος κότερον τὸν παῖδα σωφρόνως ἀναθρέψει καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ τοὺς τρόπους διδάξειεν (ἦν γὰρ οὗτος χρηστός) ἢ φαῦλον, ὡς τῶν φαύλων τότε εὐπραγούντων. ἰλθὼν οὖν εἰς τὸ μαντεῖον, περὶ μὲν ὧν ἤρετο οὐδὲν ἤκουσεν, προστάττει δὲ αὐτῷ, ᾧ τῷ πρώτῳ ἐξῶν συντύχῃ, ἀκολουθεῖν. καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

IV.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἀρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκίου δὲ Πασιφάρ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστήσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

V.

[Ἰστίον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσι παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἰμύλλω τὸ ἀπατῶ εἶρηται, ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πενίαν· καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δούλον δηλοῖ· Κᾶρες γὰρ οἱ δούλοι, ἔθεν καὶ ἡ παροιμία, ἐν Καρὸς αἴσῃ, ἦτοι ἐν δούλου τάξει. καὶ τὸ Βλεψίδημος δὲ ἦτοι πτωχός, ὁ βλέπων αἰεὶ ποτε εἰς τὸν δῆμον.]

VI.

ἈΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

- Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης
εἰ μεταβαλὼν πλοῦτου τυχεῖν δυνήσεται.
ἐχρησεν ὁ θεὸς συνακολουθεῖν ᾧ περ ἂν
ἀνέρι περιτύχῃ. Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
γνοὺς δ' αὐτόν, ἤγαγ' οἰκαδ', ἄλλους δημότας 5
καλέσας μετασχεῖν· εἰδ' ὑγιάσαι τὰς κόρας
ἔσπευδον· εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπήγαγον.
ἢ δ'... ἄφνω Πενία διεκώλυεν.
ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν
οὐδεὶς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τὰ γαθά. 10

Argum. VI, vs. 8. ἢ δ'... Lacunam supplet Dindorfius inserendo participium ἀναφανείσ'.

Π Λ Ο Τ Τ Ο Σ

ΚΑΡ. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
 δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
 ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,
 δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
 μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. 5
 τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔῃ τὸν κύριον
 κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξία,
 ὃς θεσπιωδῆί τριπόδος ἐκ χρυσηλάτου,
 μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10
 ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὡς φασίν, σοφός,
 μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψε μου τὸν δεσπότην,
 ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνδρώπου τυφλοῦ,
 τούναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν·
 οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, 15
 οὔτος δ' ἀκολουθεῖ; καμὲ προσβιάζεται,
 καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
 ἦν μὴ φράσης ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
 ὦ δέσποτ', ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα· 20
 οὐ γὰρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς τί με,
 ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. ΚΑΡ. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι
 πρὶν ἂν φράσης ὅστις πότ' ἐστίν οὔτοσί·
 εὔνοους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. 25

- ΧΡΕ.** ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
 πιστότατον ἡγοῦμαι σε καὶ κλεπίστατον.
 ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
 κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. **ΚΑΡ.** οἶδά τοι.
- ΧΡΕ.** ἔτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες 30
 καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. **ΚΑΡ.** πείθομαι.
- ΧΡΕ.** ἐπερησόμενος οὖν ἐψόχμην ὡς τὸν θεόν,
 τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ τάλαιπώρου σχεδὸν
 ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
 τὸν δ' υἱόν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει, 35
 πεισόμενος εἰ χρή μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
 εἶναι πανούργον, ἄδικον, ὑγιᾶς μηδὲ ἔν,
 ὡς τῷ βίῳ τούτ' αὐτὸ νομίσας συμφέρειν.
- ΚΑΡ.** τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
- ΧΡΕ.** πύσει· σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί· 40
 ὅτω ξυναντήσαιμι, πρῶτον ἐξιῶν,
 ἐκέλευε τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι,
 πείθειν δ' ἐμαντῶ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
- ΚΑΡ.** κᾶτα ξυναντῆς δῆτα πρώτῳ τουτῷ·
 εἶτ' οὐ ξυνιείς τὴν ἐπίνοϊαν τοῦ θεοῦ, 45
 φράζοντος, ὃ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα
 ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
- ΧΡΕ.** τῷ τοῦτο κρίνεις; **ΚΑΡ.** δῆλον ὅτι καὶ τυφλὸς
 γινῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστι σύμφορον
 τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιᾶς ἐν τῷ νῦν βίῳ. 50
- ΧΡΕ.** οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
 ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση
 ὅστις πότ' ἐστιν οὔτοσί, χῶτου χάριν
 χῶτου δεόμενος ἤλθε μετὰ νῶν ἐνθάδι,
 πυθολίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ τι νοεῖ. 55
- ΚΑΡ.** ἄγε δὴ, σὺ πρότερον σαυτόν, ὅστις εἰ, φράσεις,
 ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ; λέγειν χρή ταχὺ πάνυ.

- ΠΛ. ἐγὼ μὲν οἰμώζην λέγω σοι. ΚΑΡ. μανθάνεις ὅς φησὶν εἶναι; ΧΡΕ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί· σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. 60
 ἀλλ' εἴ τι χαιρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις, ἐμοὶ φράσον. ΠΛ. κλάειν ἐγὼ καὶ σοὶ λέγω.
- ΚΑΡ. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
 ΧΡΕ. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.
 ΚΑΡ. ἦν μὴ φράσης γάρ, ἀπὸ σ' ὄλω κακὸν κακῶς. 65
 ΠΛ. ὦ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. ΧΡΕ. πώμαλα.
 ΚΑΡ. καὶ μὴν δ' λέγω βέλτιστόν ἐστ', ὦ δέσποτα· ἀπολῶ τὸν ἀνδρωπον κάκιστα τουτονί· ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν ἄπειμ', ἴν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῆ πεσών. 70
- ΧΡΕ. ἀλλ' αἶρε ταχέως. ΠΛ. μηδαμῶς. ΧΡΕ. οὐκ οὖν ἐρεῖς;
- ΠΛ. ἀλλ' ἦν πύθησθε μ', ὅστις εἶμ', εὐ οἶδ' ὅτι κακὸν τι μ' ἐργάσεσθε κοῦκ ἀφήσετεν.
 ΧΡΕ. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλη γέ σύ.
 ΠΛ. μέθεσθε νῦν μου πρῶτον. ΧΡΕ. ἦν, μεδίμεν. 75
 ΠΛ. ἀκούετον δὴ δεῖ γάρ, ὡς ἔοικέ, με λέγειν ἢ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος· ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος. ΚΑΡ. ὦ μαρῶτατε ἀνδρῶν ἀπάντων, εἴτ' ἐσίγασ Πλοῦτος ὦν;
- ΧΡΕ. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος; 80
 ὦ Φοῖβ' Ἀπολλοῦ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ Ζεῦ, τί φῆς; ἐκείνος ὄντως εἴ σύ; ΠΛ. ναί.
 ΧΡΕ. ἐκείνος αὐτός; ΠΛ. αὐτότατος. ΧΡΕ. πῶθεν οὖν, φράσον.
 ἀνχμῶν βαδίζεις; ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι, ὅς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὄνουπερ ἐγένετο. 85
- ΧΡΕ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτεπιέ μοι.
 ΠΛ. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνδρώποισ φθονῶν.

ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπέλιθ' ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δὲ μ' ἐποίησεν τυφλόν, 90
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκείνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡΕ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους
καὶ τοὺς δικαίους. ΠΛ. ὁμολογῶ σοι. ΧΡΕ. φέρε,
τί οὖν;

εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, 95
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς; ΠΛ. φήμ' ἐγώ.

ΧΡΕ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις; ΠΛ. πάνν μὲν
οὖν·

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἔορακάγῳ χρόνου.

ΧΡΕ. καὶ θαῦμα γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛ. ἄφετόν με νῦν ἴστον γὰρ ἤδη τὰπ' ἐμοῦ. 100

ΧΡΕ. μὰ Δί, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.

ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμελλέτην μοι; ΧΡΕ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
καὶ μή μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. 105

ΚΑΡ. μὰ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.

ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἠνίκ' ἂν δέ μου
τύχῳσ' ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕ. ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110

ΠΛ. μὰ Δί, ἀλλ' ἀπαξάπαντες. ΚΑΡ. οἰμῶξει μακρά.

ΧΡΕ. σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ
οἶμαι γάρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, 115
βλέψαι ποιήσας. ΠΛ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσθῃ
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. ΧΡΕ. τί φής;

- ΚΑΡ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
 ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ
 πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με. ΧΡΕ. νῦν δ' οὐ τοῦτο
 δρᾶ, 120
 ὅστις σε προσπταίοντα περινοστῆν ἐᾷ;
 ΠΛ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκείνον ὀρρωδῶ πάνυ.
 ΧΡΕ. ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων;
 οἷε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
 καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξιόους τριωβόλου, 125
 ἕάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;
 ΠΛ. ἄ, μὴ λέγ', ὦ πονηρέ, ταῦτ'. ΧΡ. ἔχ' ἤσυχος·
 ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
 μεῖζον δυνάμενον. ΠΛ. ἐμὲ σὺ; ΧΡΕ. νῆ τὸν οὐ-
 ρανόν·
 ἀντίκα γὰρ ἄρχει διὰ τί ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; 130
 ΚΑΡ. διὰ τὰργύριον· πλεῖστον γὰρ ἔστ' αὐτῷ. ΧΡΕ.
 φέρε,
 τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ'; ΚΑΡ. ὀδί.
 ΧΡΕ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
 ΚΑΡ. καὶ νῆ Δί' εὐχονται γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
 ΧΡΕ. οὐκ οὖν θδδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥαδίως 135
 παύσει' ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ'; ΠΛ. ὅτιη τί δή;
 ΧΡΕ. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι
 οὐ βούν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
 μὴ βουλομένου σοῦ. ΠΛ. πῶς; ΧΡΕ. ὅπως; οὐκ
 ἔσθ' ὅπως
 ὠνήσεται δήπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν 140
 αὐτὸς διδώς τὰργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
 τὴν δύναμιν, ἣν λυπῆ τι, καταλύσεις μόνος.
 ΠΛ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ; ΧΡΕ. φήμ' ἐγώ.
 καὶ νῆ Δί' εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
 ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται 145

- ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
- ΚΑΡ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δούλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
- ΧΡΕ. καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχη, 150
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτάς εὐθύς ὡς τοῦτον τρέπειν.
- ΚΑΡ. καὶ τοὺς γε παῖδας φασὶ ταὐτὸ τοῦτο δρᾶν,
οὐ τῶν ἑραστῶν, ἀλλὰ τὰργυρίου χάριν.
- ΧΡΕ. οὐ τοὺς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνονες· ἐπεὶ 155
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. ΚΑΡ. τί δαί;
- ΧΡΕ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικούς.
- ΚΑΡ. αἰσχυρόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
- ΧΡΕ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα 160
ἐν τοῖσιν ἀνδρώποισιν ἐσθ' εὐρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομέει καθήμενος,
- ΚΑΡ. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται,
- ΧΡΕ. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβῶν,
- ΚΑΡ. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ, 165
- ΧΡΕ. ὁ δὲ κναφεύει γ', ΚΑΡ. ὁ δὲ γέ' πλύνει κῶδια,
- ΧΡΕ. ὁ δὲ βυρσοδεφεῖ γ', ΚΑΡ. ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμνα,
- ΧΡΕ. ὁ δ' ἄλους γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
- ΠΛ. οἴμοι τάλας, ταντί μ' ἐλάνθανεν πάλοι.
- ΧΡΕ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾶ; 170
- ΚΑΡ. ἐκκλησία δέ γ' οὐ διὰ τοῦτον γίγνεται;
- ΧΡΕ. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὔτος τρέφει;
- ΚΑΡ. ὁ Πάμφιλος δέ γ' οὐ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
- ΧΡΕ. ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; 175
- ΚΑΡ. Ἄγύρριος δέ γ' οὐ διὰ τοῦτον πέρδεται;
- ΧΡΕ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἔνεκα σοῦ μύθους λέγει;

- ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σέ τοῖς Αἰγυπτίοις;
 ἐρᾷ δὲ Ναῖς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;
 ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος ΠΛ. ἐμπέσοι γέ σοι. 180
- ΧΡΕ. τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πράττεται;
 μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
 καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
- ΚΑΡ. κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε
 ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνον. 185
- ΠΛ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν;
 ΧΡΕ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶν πλείονα·
 [ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδέεις πώποτε.]
 τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἔστι πάντων πλησμονή,
 ἔρωτος, ΚΑΡ. ἄρτων, ΧΡΕ. μουσικῆς, ΚΑΡ. τρα-
 γημάτων, 190
- ΧΡΕ. τιμῆς, ΚΑΡ. πλακούντων, ΧΡΕ. ἀνδραγαθίας, ΚΑΡ.
 ἰσχάδων,
- ΧΡΕ. φιλοτιμίας, ΚΑΡ. μάζης, ΧΡΕ. στρατηγίας, ΚΑΡ.
 φακῆς,
- ΧΡΕ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδέεις μεστός οὐδεπώποτε,
 ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακαίδεκα,
 πολὺ μᾶλλον ἐπιδυμῆ λαβεῖν ἐκκαίδεκα, 195
 κὰν ταῦθ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται,
 ἢ φησὶν οὐ βιωτὸν εἶναι τὸν βίον.
- ΠΛ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάννυ,
 πλὴν ἐν μόνον' δέδοικα ΧΡΕ. φράζει, τοῦ πέρι;
- ΠΛ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἦν ὑμεῖς φατὲ 200
 ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
- ΧΡΕ. νῆ τὸν Δί, ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὡς
 δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος. ΠΛ. ἦκιστ', ἀλλὰ με
 τοιχωρύχος τις διέβαλ'. εἰσδὺς γὰρ ποτε
 οὐκ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν, 205
 εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλημένα·

- εἴτ' ὠνόμασέν μου τὴν πρόνοιαν δειλιαν.
- ΧΡΕ. μή νυν μελέτω σοι μηδέν' ὥς, ἐὰν γένη
 ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
 βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. 210
- ΠΑ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶν σὺ θνητὸς ὢν;
- ΧΡΕ. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἐξ ὧν εἶπέ μοι
 ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.
- ΠΑ. κάκεινος οὖν σύνοιδε ταῦτα; ΧΡΕ. φήμ' ἐγώ.
- ΠΑ. ὁρᾶτε ΧΡΕ. μὴ φρόντιζε μηδέν, ὠγαθέ. 215
 ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κεῖ δέ μ' ἀποθανεῖν,
 αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. ΚΑΡ. κἂν βούλη γ', ἐγώ.
- ΧΡΕ. πολλοὶ δ' ἔσονται χᾶτεροι νῦν ξύμμαχοι,
 ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἔστ' ἄλφια.
- ΠΑ. παπαῖ, πονηροὺς γ' εἶπας ἡμῖν συμμαχούς. 220
- ΧΡΕ. οὐκ ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
 ἀλλ' ἴθι, σὺ μὲν ταχέως δραμῶν ΚΑΡ. τί δρῶ;
 λέγε.
- ΧΡΕ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον· εὐρήσεις δ' ἴσως
 ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρούμενους·
 ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθὶ παρῶν 225
 ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
- ΚΑΡ. καὶ δὴ βαδίζω. τουτοδὶ τὸ κρεάδιον
 τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβῶν.
- ΧΡΕ. ἐμοὶ μελήσει τοῦτο γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε·
 σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων, 230
 εἶσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἰσιθ'. ἢ γὰρ οἰκία
 αὐτήστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
 μεστήν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.
- ΠΑ. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν νῆ τοὺς θεούς
 εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἄλλοτριαν πάνυ. 235
 ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλανσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε·
 ἦν μὲν γὰρ ὡς φειδωλὸν εἰσελθῶν τύχῳ,

- εὐθὺς κατώρουξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω
 κἄν τις προσέλθῃ χρηστός ἄνθρωπος φίλος
 αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον, 240
 ἔξαρκός ἐστι μῆδ' ἰδεῖν με πώποτε
 ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
 πόρνοιαι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος
 γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου.
- ΧΡΕ. μετρίου γὰρ ἀνδρὸς ἔτυχες οὐδεπώποτε. 245
 ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' αἰέ
 χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
 πάλιν τ' ἀναλῶν, ἠνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
 ἀλλ' εἰσὶώμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
 καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον, 250
 ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. ΠΛ. πείθομαι.
- ΧΡΕ. τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῃ λέγοι;
 ΚΑΡ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταῦτ' ὄμιον φαγόντες,
 ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἔρασταί,
 ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλ-
 λειν, 255
 ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἧ δεῖ παρόντ'
 ἀμύνειν.
- ΧΟΡ. οὐκ οὖν ὄρας ὀρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
 ὡς εἰκός ἐστιν ἄσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἥδη;
 σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, καὶ ταῦτα πρὶν φρά-
 σαι μοι
- ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο. 260
 ΚΑΡ. οὐκ οὖν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ
 ἀκούεις
 ὁ δεσπότης γὰρ φησὶν ὑμᾶς ἠδέως ἅπαντας
 ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
- ΧΟΡ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὁ φησὶν;
 ΚΑΡ. ἔχων ἀφίκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πονηροί,

- ρυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν, μαδῶντα, νω-
 δόν. 266
 οἷμαί δὲ νῆ τὸν οὐρανὸν καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.
 ΧΟΡ. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν φρά-
 σον μοι·
 δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἤκειν χρημάτων ἔχοντα.
 ΚΑΡ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.
 ΧΟΡ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας μ' ἔπειτ' ἀπαλλαγῆναι 271
 ἀζήμιος, καὶ ταῦτά μου βακτηρίαν ἔχοντος;
 ΚΑΡ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ
 πάντα
 ἠγείσθε μ' εἶναι κούδεν ἂν νομίζεθ' ὑγιᾶς εἰπεῖν;
 ΧΟΡ. ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δέ σου βο-
 ῶσιν 275
 ἰοὺ ἰοῦ, τὰς χολίνας καὶ τὰς πέδας ποδοῦσαι.
 ΚΑΡ. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
 σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δι-
 δωσιν.
 ΧΟΡ. διαρραγείης· ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος, 279
 ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῖν,
 [ἔτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·]
 οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προ-
 θύμως
 δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ρίζας διεκπε-
 ρῶντες.
 ΚΑΡ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι· τὸν Πλοῦτον γάρ, ὦν-
 δρες, ἤκει
 ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει. 285
 ΧΟΡ. ὅπως γὰρ ἔστι πλουσίους ἡμῖν ἅπασιν εἶναι;
 ΚΑΡ. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδαις μὲν οὖν, ἦν ὧτ' ὄνου λά-
 βητε.
 ΧΟΡ. ὡς ἦδομαι καὶ τέρομαι καὶ βούλομαι χορευσαί

ὕφ' ἡδονῆς, εἶπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
 ΚΑΡ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελό, τὸν Κύ-
 κλωπα 290

μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων
 ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες
 βληχῶμενοί τε προβατίων
 αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,
 ἔπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. 295

ΧΟΡ. ἡμεῖς δέ γε ζητήσομεν, θρεττανελό, τὸν Κύ-
 κλωπα

βληχῶμενοι, σὲ τουτουὶ πινῶντα καταλαβόντες,
 πήραν ἔχοντα λάχανα τ' ἄγρια δροσερά, κραιπα-
 λῶντα,

ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
 εἰκῆ δὲ καταδαρδόντα που, 300

μέγαν λαβόντες ἡμέμενον σφηκίσκον, ἐκτυφλώσαι.
 ΚΑΡ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυ-
 κῶσαν,

ἢ τοὺς ἐταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
 ἔπεισεν ὡς ὄντας κάπρους
 μεμαγμένον σκῶρ ἐσθλῆιν, αὐτῇ δ' ἔματτεν αὐ-
 τοῖς, 305

μιμήσομαι πάντας τρόπους·
 ὑμεῖς δὲ γρυλιζόντες ὑπὸ φιληδίας
 ἔπεσθε μητρί, χοῖροι.

ΧΟΡ. οὐκ οὖν σὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακύ-
 κῶσαν

καὶ μαγγανέουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἐταίρους,
 λαβόντες ὑπὸ φιληδίας, 311
 τὸν Δαρτίου μιμούμενοί κ τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
 μινδῶσομεν θ' ὡσπερ τράγου
 τὴν ῥίνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·

- ἔπεσθε μητρὶ, χοῖροι. 315
- ΚΑΡ.** ἀλλ' εἰά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
 ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',
 ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα
 βουλήσομαι τοῦ δεσπότου
 λαβῶν τιν' ἄρτον καὶ κρέας 320
 μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνείναι.
- ΧΟΡΟΥ.**
- ΧΡΕ.** χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὄνδρες δημόται,
 ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαθρόν·
 ἀσπάζομαι δ', ὅτι ἡ προθύμως ἤκετε
 καὶ συντεταμένως κοῦ κατεβλακευμένως. 325
 ὅπως δέ μοι καὶ τᾶλλα συμπαραστάται
 ἔσεσθε καὶ σωτήρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
- ΧΟΡ.** θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη-
 δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὐνεκα
 ὡστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῆκκλησίᾳ, 330
 αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρείην τῷ λαβεῖν.
- ΧΡΕ.** καὶ μὴν ὄρω καὶ Βλεψίδημον τουτουὶ
 προσιόντα· δηλός δ' ἐστίν ὅτι τοῦ πράγματος
 ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
- ΒΛΕ.** τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμα καὶ πόθεν; καὶ τίνι τρόπῳ 335
 Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
 καίτοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
 ἐν τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
 ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος·
 ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θναμάσιον, ὅπως 340
 χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
 οὐκ οὖν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται.
- ΧΡΕ.** ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ· νῆ τοὺς θεοὺς,
 ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
 ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων. 345

- ΒΛΕ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
 ΧΡΕ. ἔσομαι μὲν οὖν ἀντίκα μάλ', ἦν θεός θέλη' ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
- ΒΛΕ. ποῖός τις; ΧΡΕ. ὁποῖος; ΒΛΕ. λέγ' ἀνύσας ὃ τι φῆς ποτε.
- ΧΡΕ. ἦν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν αἰέ, 350
 ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετριφῆσαι τὸ παράπαν.
- ΒΛΕ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
 καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει· τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου. 355
- ΧΡΕ. πῶς οὐδὲν ὑγιές; ΒΛΕ. εἴ τι κεκλοφῶς, νῆ Δία, ἐκεῖθεν ἦκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον πρὸς τοῦ θεοῦ, κάπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
- ΧΡΕ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 ΒΛΕ. παῦσαι φλυαρῶν, ὠγάθ'. οἶδα γὰρ σαφῶς. 360
- ΧΡΕ. σὺ μὲν εἰς ἔμ' ὑπονύει τοιουτοῦ.
 ΒΛΕ. φεῦ,
 ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστὶν οὐδενός,
 ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονας.
- ΧΡΕ. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
 ΒΛΕ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὦν πρότερον εἶχεν τρόπων. 365
- ΧΡΕ. μελαγχολῆς, ὠνθρωπε, -νῆ τὸν οὐρανόν.
 ΒΛΕ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
 ἀλλ' ἐστὶν ἐπίδηλον τὶ πεπανούργηχ' ὅτι.
- ΧΡΕ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφός τις ζητεῖς μεταλαβεῖν. ΒΛΕ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
 ΧΡΕ. τό δ' ἐστὶν οὐ τοιούτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον. 371
- ΒΛΕ. μῶν οὐκέκλωφας, ἀλλ' ἦρπακας; ΧΡΕ. κακοδαίμονα.
 ΒΛΕ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα;
 ΧΡΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΒΛΕ. ὦ Ἡράκλεις, φέρε, ποῖ τις ἂν τράποιτο; τάληθές γὰρ οὐκ ἐθέλει φράσαι. 375

- ΧΡΕ. κατηγορεῖς γάρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμα, μου.
 ΒΛΕ. ὦ τάν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ
 ἔθελω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
 τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
 ΧΡΕ. καὶ μὴν φίλωσ γ' ἂν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεούς, 380
 τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.
 ΒΛΕ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδοῦμενον,
 ἱκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παιδίων
 καὶ τῆς γυναικός, κοῦ διοίσοντ' ἄντικρυς
 τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὀτιοῦν τῶν Παμφίλου. 385
 ΧΡΕ. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
 ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας
 ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. ΒΛΕ. τί σὺ λέγεις;
 οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας; ΧΡΕ. οἴμοι τῶν
 κακῶν,
 ἀπολεῖς ΒΛΕ. σὺ μὲν οὖν σεαυτόν, ὥς γ' ἐμοὶ
 δοκεῖς. 390
 ΧΡΕ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μοχθηρὲ σύ,
 ἔχω. ΒΛΕ. σὺ Πλοῦτον; ποῖον; ΧΡΕ. αὐτὸν
 τὸν θεόν.
 ΒΛΕ. καὶ ποῦστιν; ΧΡΕ. ἔνδον. ΒΛΕ. ποῦ; ΧΡΕ.
 παρ' ἐμοί. ΒΛΕ. παρὰ σοί; ΧΡΕ. πάνυ.
 ΒΛΕ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί; ΧΡΕ. νῆ
 τοὺς θεούς.
 ΒΛΕ. λέγεις ἀληθῆ; ΧΡΕ. φημί. ΒΛΕ. πρὸς τῆς
 Ἑστίας; 395
 ΧΡΕ. νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΒΛΕ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
 ΧΡΕ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
 ΒΛΕ. εἰτ' οὐ διαπέμψεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
 ΧΡΕ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛΕ. τί φῆς;
 οὐ τῷ μεταδοῦναι; ΧΡΕ. μὰ Δία· δεῖ γὰρ πρῶτα
 ΒΛΕ. τί; 400

- ΧΡΕ. βλέπει ποιῆσαι νῶ ΒΑΕ. τίνα βλέπει; φράσον.
 ΧΡΕ. τὸν Πλούτον, ὡσπερ πρότερον, ἐνί γε τῷ τρόπῳ.
 ΒΑΕ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί; ΧΡΕ. νῆ τὸν οὐρανόν.
 ΒΑΕ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε.
 ΧΡΕ. ἀλλ', ἦν θεοὶ θέλῳσι, νῦν ἀφίξεται. 405
 ΒΑΕ. οὐκ οὖν ἰατρὸν εἰσάγειν ἐχρῆν τινά;
 ΧΡΕ. τίς δῆτ' ἰατρὸς ἐστί νῦν ἐν τῇ πόλει;
 οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔτ' ἐστ' οὔθ' ἡ τέχνη.
 ΒΑΕ. σκοπῶμεν. ΧΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἐστιν. ΒΑΕ. οὐδ' ἐμοὶ
 δοκεῖ.
 ΧΡΕ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμεν 410
 ἐγώ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,
 κράτιστόν ἐστι. ΒΑΕ. πολὺ μὲν οὖν νῆ τοὺς
 θεούς.
 μῆ νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυτε πράττων ἐν γε τι.
 ΧΡΕ. καὶ μὴν βαδίζω. ΒΑΕ. σπευδέ νυν. ΧΡΕ. τοῦτ'
 αὐτὸ δρῶ.
 ΠΕΝ. ὦ φερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον 415
 τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονε,
 ποῖ, ποῖ; τί φεύγει; οὐ μενεΐτον; ΒΑΕ. Ἡρά-
 κλεις.
 ΠΕΝ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
 τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,
 ἀλλ' οἶον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε, 420
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
 ΧΡΕ. σὺ δ' εἰ τίς; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.
 ΒΑΕ. ἴσως Ἑρινύς ἐστιν ἐκ τραγωδίας.
 βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν.
 ΧΡΕ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας. ΒΑΕ. οὐκ οὖν κλαύ-
 σεται; 425
 ΠΕΝ. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; ΧΡΕ. πανδοκεῦτριαν,
 ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτοῖ

ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἡδικημένη.

- ΠΕΝ. ἄληθεις; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
 ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν; 430
- ΧΡΕ. οὐκ οὖν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;
 ἀλλ' ἦ τις εἴ λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
- ΠΕΝ. ἢ σφῶ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
 ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητείτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
- ΒΛΕ. ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἢ κ τῶν γειτόνων, 435
 ἢ ταῖς κοτύλαις αἰεὶ με διαλυμαίνεται;
- ΠΕΝ. Πενία μὲν οὖν, ἢ σφῶν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
- ΒΛΕ. ἀναξ' Ἀπολλων καὶ θεοί, ποῖ τις φύγῃ;
- ΧΡΕ. οὗτος, τί δρῶς, ὦ δειλότατον σὺ θηρίον;
 οὐ παραμενεῖς; ΒΛΕ. ἦκιστα πάντων. ΧΡΕ. οὐ
 μενεῖς; 440
- ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγωμεν μίαν;
- ΒΛΕ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πονήρ', ἥς οὐδαμῶ
 οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
- ΧΡΕ. στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθι. ΒΛΕ. μὰ Δι' ἐγὼ
 μὲν οὔ.
- ΧΡΕ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ 445
 ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
 ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξόμεθα
 τήνδ' δεδιότε, μηδὲ διαμαχοῦμεθα.
- ΒΛΕ. ποίοις ὄπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
 ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν δ' ἀσπίδα 450
 οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μαρωπάτη;
- ΧΡΕ. θάρρει' ἄλλος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι
 τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
- ΠΕΝ. γρούζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
 ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρώντ' εἰλημμένῳ; 455
- ΧΡΕ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖς,
 ἡμῖν προσελθοῦς, οὐδ' ὀτιοῦν ἀδικουμένη;

- ΠΕΝ. οὐδὲν γάρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε
 ἀδικεῖν με τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένῳ
 βλέψαι πάλιν; ΧΡΕ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτο σέ,
 εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν 461
 ἀγαθόν; ΠΕΝ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';
 ΧΡΕ. ὅ τι;
 σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
- ΠΕΝ. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετε
 κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡΕ. ὅ τι;
 εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα. 466
- ΠΕΝ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐθέλω δοῦναι λόγον
 τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἄν μὲν ἀποφήνω μόνην
 ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμὲ
 ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, 470
 ποιείτοιν ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
- ΧΡΕ. ταυτὶ σὺ τολμᾶς, ὦ μαρωτάτῃ, λέγειν;
 ΠΕΝ. καὶ σύ γε διδάσκου· πάνυ γὰρ οἶμαι ῥαδίως
 ἄπανθ' ἀμαρτάνοντα σ' ἀποδείξειν ἐγώ.
 [εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσειν πλουσίους.] 475
- ΧΡΕ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;
 ΠΕΝ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς.
 ΧΡΕ. καὶ τίς δύναται ἂν μὴ βοᾶν τοῦ τοῦ
 τοιαῦτ' ἀκούων; ΠΕΝ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
- ΧΡΕ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 480
 ἴαν γ' ἀλῶς; ΠΕΝ. ὅτι σοι δοκεῖ. ΧΡΕ. καλῶς λέγεις·
 ΠΕΝ. τὸ γὰρ αὐτ', ἴαν γ' ἥττ' ἄσθε, καὶ σφῶν δὲ παθεῖν.
- ΧΡΕ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἰκοσιν;
 ΒΛΕ. ταύτῃ γε· νῶν δὲ δὴ ἀποχρήσουσεν μόνω.
 ΠΕΝ. οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντες· τί γὰρ 485
 ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;
 ΧΟΡ. ἀλλ' ἡδῆχοῦν τι λέγειν ὑμᾶς σοφόν, ὃ νικήσετε
 τῆνδ',

ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώ-
σετε μηδέν.

ΧΡΕ. φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶ-
σιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν
ἔστι δίκαιον, 490
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέτους τούτων τὰν-
αντία δήπου.
τοῦτ' ὅσν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις εὕρομεν ὥστε
γενέσθαι
βοήλευμα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς
ἅπαν ἔργον.
ἦν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψη καὶ μὴ τυφλὸς ὢν
περινοστή, .
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται κοῦκ
ἀπολείψει, 495
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέτους φευξέεται
κᾶτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου τά τε
θεῖα σέβοντας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τί ἂν ἐξέβροι τις
ἄμεινον;

ΒΔΕ. οὐδέν· ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ'
ἀνερῶτα.

ΧΡΕ. ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διά-
κεται, 500
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαμονίαν τ'
ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι
πονηροί,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνν
χρηστοὶ

- πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε τὰ
πλεῖστα σύνεισιν.
- ΒΛΕ. οὐκ οὖν εἶναι φήμ', εἰ παύσει ταύτην βλέψας
ποδ' ὁ Πλοῦτος, 505
ὁδὸν ἣν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω
πορίσειεν.
- ΠΕΝ. ἀλλ' ὦ πάντων ῥᾶσ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ'
οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνδιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παρα-
παίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποδεῖθ' ὑμεῖς, οὐφῆμ' ἂν λυ-
σιτελεῖν σφῶν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψει πάλιν διανεμέμεν τ' ἴσον
αὐτόν, 510
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν
μελετήῃ
οὐδεὶς ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις
ἐδελήσει
τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ῥάπτειν ἢ τροχο-
ποιεῖν
ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλιθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ σκυ-
λοδεψεῖν
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Διούς θε-
ρίσασθαι, 515
ἢν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμε-
λοῦσιν;
- ΧΡΕ. λῆρον ληρεῖς· ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νῦν δὴ
κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕΝ. πόθεν οὖν
ἔξεις θεράποντας;
- ΧΡΕ. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου. ΠΕΝ. τίς δ' ἔσται
πρῶτον ὁ πωλῶν,

- ὅταν ἀργύριον κάκεινος ἔχῃ; ΧΡΕ. κερδαίνει
 βουλόμενός τις 520
 ἔμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ ληστῶν κἀν-
 δραποδιστῶν.
- ΠΕΝ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ'
 ἀνδραποδιστῆς
 κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου· τίς γὰρ πλου-
 τῶν ἐθελήσει
 κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποι-
 ῆσαι;
 ὥστ' αὐτὸς ἄροῦν ἐπαναγκασθεὶς καὶ σκάπτειν
 τᾶλλά τε μοχθεῖν 525
 ὀδυνηρότερον τρέψεις βίσιον πολὺ τοῦ νῦν. ΧΡΕ.
 ἐς κεφαλὴν σοί.
- ΠΕΝ. ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ
 γὰρ ἔσονται·
 οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυ-
 σίου ὄντος;
 οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅπότεν νόμφην
 ἀγάγησθον,
 οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμησαι ποικι-
 λομόρφων. 530
 καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστὶν τούτων πάντων
 ἀποροῦντα;
 παρ' ἐμοῦ δ' ἐστὶν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν
 δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
 τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκάζουσα
 κάθημαι
 διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὑπόθεν βίον
 ἕξει.
- ΧΡΕ. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναί' ἀγαθόν, πλὴν φψί-
 δων ἐκ βαλανείου 535

καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίῳ κολο-
συρτοῦ;

φθειρῶν δ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν
οὐδὲ λέγω σοι

ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἀνιῶσιν,

ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι· πεινήσεις, ἀλλ'
ἐπανίστω.

πρὸς δέ γε τούτοις ἀνδ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος·
ἀντὶ δὲ κλίνης 540

στιβάδα σχοίνων κόρευν μεστήν, ἣ τοδς εὐδοντας
ἐγείρει,

καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν, ἀντὶ δὲ
προσκεφαλαίου

λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ, στείσθαι δ'
ἀντὶ μὲν ἄστων

μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ ἰσχυῶν
ῥαφανίδων,

ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος,
ἀντὶ δὲ μάκτρας 545

πιθάκνης πλευρὰν ἐρρωγύϊαν καὶ ταύτην· ἄρά γε
πολλῶν

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴ-
τιον οὔσαν;

ΠΕΝ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν
δ' ἐπεκρούσω.

ΧΡΕ. οὐκ οὖν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φάμεν εἶναι
ἀδελφίν;

ΠΕΝ. ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασύβουλον Διονυσίῳ εἶναι
ἴμοιον. 550

ἀλλ' οὐχ σύμδος τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μά Δε.
οὐδέ γε μέλλει.

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, δὴν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μη-
δὲν ἔχοντα,
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις
προσέχοντα,
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ'
ἐπιλείπειν.

ΧΡΕ. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέ-
λεξας, 555
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ τα-
φῆναι.

ΠΕΝ. σκώπτειν πειρᾶ καὶ κωμῳδεῖν τοῦ σπουδάξειν
ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίο-
νας ἄνδρας
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ
ποδαγρῶντες
καὶ γαστρῷδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πλίονες εἰσὶν
ἀσελγῶς; 560
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ καὶ σφηκῷδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς
ἀνιαιοί.

ΧΡΕ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῷδες σὺ
πορίζεις.

ΠΕΝ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν κά-
ναδιδάξω
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου δ'
ἔστιν ὑβρίζειν.

ΧΡΕ. πάννυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἔστιν καὶ τοὺς τοί-
χους διορύττειν. 565

[ΒΑΕ. νῆ τὸν Δ', εἰ δεῖ λαθεῖν αὐτόν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν
ἔστι;]

ΠΕΝ. σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς,
ὁπόταν μὲν

ᾧσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰς
 δίκαιοι,
 πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδι-
 κοι γεγένηται,
 ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολε-
 μοῦσιν. 570

ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα
 βάσκανος οὔσα,
 ἀτὰρ οὐχ ἦπτον γ' οὐδέν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε
 κομήσῃς,
 ὅτι ἡ ζητεῖς τοῦτ' ἀναπέθειν ἡμᾶς, ὥς ἐστὶν ἀμεί-
 νων

πενία πλούτου. ΠΕΝ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὐπω
 δύνασαι περὶ τούτου,
 ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. ΧΡΕ. καὶ πῶς
 φεύγουσι σ' ἅπαντες; 575

ΠΕΝ. ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μά-
 λιστα
 ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι,
 φρονοῦντας ἄριστα
 αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ
 δίκαιον.

ΧΡΕ. τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ
 κράτιστον;
 κακείνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει. ΒΔΕ. ταύτην δ'
 ἡμῖν ἀποπέμπει. 580

ΠΕΝ. ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς
 φρένας ἄμφω,
 ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερώς σε
 διδάξω·
 εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν
 αὐτὸς ἀγῶνα

[ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας αἰεὶ δι' ἔτους πέμπτον
 ξυναγείρῃ]

ἀνεκέρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας 585

κοτινῶ στεφάνῳ; καίτοι χρυσῶ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

ΧΡΕ. οὐκ οὖν τούτῳ δήπου δήλος τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκείνος;

φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,

λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλοῦτον ἐκ παρ' ἑαυτῶ.

ΠΕΝ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἰσχιον ζητεῖς αὐτῶ περιάψαι, 590

εἰ πλούσιος ὦν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὕτωςι καὶ φιλοκερδῆς.

ΧΡΕ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν κοτινῶ στεφάνῳ στεφανώσας.

ΠΕΝ. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἐστ' ἀγάθ' ὑμῖν

διὰ τὴν Πενίαν. ΧΡΕ. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἕξειστιν τούτο πυθέσθαι,

εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη 595

τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δειπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,

τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν πρὶν κατακεῖσθαι.

ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύξῃς

ἔτι μηδ' ὀτιοῦν.

οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης.

600

ΠΕΝ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.

- ΧΡΕ. Παύσωνα κάλει τὸν ζύσσιτον.
 ΠΕΝ. τί πάθω τλήμων;
 ΧΡΕ. ἔρρ' ἐς κόρακας θάττον ἀφ' ἡμῶν.
 ΠΕΝ. εἶμι δὲ ποῖ γῆς; 605
 ΧΡΕ. ἐς τὸν κύφω· ἀλλ' οὐ μέλλειν
 χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν.
 ΠΕΝ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ
 μεταπέμψεσθον.
 ΧΡΕ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου. 610
 κρείττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,
 σὲ δ' εἴαν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.
 ΒΑΕ. νῆ Δί' ἐγὼ γοῦν ἐθέλω πλουτῶν
 εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
 τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος 615
 λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου
 τῶν χειροτεχνῶν
 καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.
 ΧΡΕ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἠπίτριπτος οἴχεται.
 ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν 620
 ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
 ΒΑΕ. καὶ μὴ διατριβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὐ
 ἐλθῶν διακλώσῃ τι τῶν προύργου ποιεῖν.
 ΧΡΕ. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχοῖν,
 αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται, 625
 καὶ τᾶλλ' ὅσ' ἐστὶν ἐνδον ἠντρεπισμένα.
- ΧΟΡΟΥ.
- ΚΑΡ. ὦ πλείστα Θησείοις μεμυστιλημένοι
 γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
 ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
 ἄλλοι θ' ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. 630
 ΧΟΡ. τί δ' ἐστὶν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
 φαίνει γὰρ ἦκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινός·

- ΚΑΡ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
 μᾶλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
 ἐξωμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας, 635
 Ἄσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.
- ΧΟΡ. λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοάν.
 ΚΑΡ. πάρεστι χαίρειν, ἦν τε βούλησθ' ἦν τε μή.
 ΧΟΡ. ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδα καὶ
 μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἄσκληπιόν. 640
- ΓΥ. τίς ἢ βοή ποτ' ἐστίν; ἄρ' ἀγγέλλεται
 χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποδοῦσ' ἐγὼ πάλαι
 ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
- ΚΑΡ. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὧ δέσποιν', ἵνα
 καὶ τῆ πίης· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα· 645
 ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
- ΓΥ. καὶ ποῦστιν; ΚΑΡ. ἐν τοῖς λεγομένοις· εἴσει τάχα.
 ΓΥ. πέραινε τοίνυν ὃ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.
 ΚΑΡ. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
 ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ. 650
- ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλὴν. ΚΑΡ. μὴ τὰγαθὰ
 ἂ νῦν γεγένηται; ΓΥ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
- ΚΑΡ. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν
 ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
 νῦν δ' εἴ τιν' ἄλλον μακάριον κεύδαίμονα, 655
 πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν,
 ἔπειτ' ἐλοῦμεν. ΓΥ. νῆ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
 ἀνὴρ γέρον ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
- ΚΑΡ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
 ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ προθύματα 660
 καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
 κατεκλίναμεν τὸν Πλούτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
 ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
- ΓΥ. ἦσαν δὲ τινες κάλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

- ΚΑΡ. εἰς μὲν γε, Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός, 665
 κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντικεν,
 ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
 ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
 ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν τοῦ θεοῦ
 ὁ πρόπολος, εἰπών, ἦν τις αἰσθῆται ψόφου, 670
 σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
 καγὼ καθεύδειν οὐκ ἔδυνάμην, ἀλλὰ με
 ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη
 ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γραδίου,
 ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. 675
 ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
 τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
 ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱεραῆς. μετὰ τοῦτο δὲ
 περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
 εἴ που πόπανον εἶη τι καταλελειμμένον. 680
 ἔπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.
 καγὼ νομίσας πολλὴν ὄσταν τοῦ πράγματος
 ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
 ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἔδεδοίκης τὸν θεόν;
 ΚΑΡ. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε μὴ φθάσειέ με 685
 ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθῶν ἔχων τὰ στέμματα.
 ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὔδιδάξατο.
 τὸ γραδίον δ' ὡς ἤσθετο δὴ μου τὸν ψόφου,
 τὴν χεῖρ' ὑπερῆρε· κᾶτα συρίζας ἐγὼ
 ὀδαξ ἑλαβόμην, ὡς παρείας ὦν ὄφισ, 690
 ἢ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
 κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ,
 ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
 καγὼ τότε ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
 ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. 695
 ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν; ΚΑΡ. οὐδέπω.

- μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γέλοιον δῆτά τι
 ἐποίησα· προσιώντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάννυ
 ἀπέπαρδον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
- ΓΥ. ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. 700
- ΚΑΡ. οὐκ, ἀλλ' Ἰασῶ μὲν γ' ἐπακολουθοῦσ' ἅμα
 ὑπηρεθρίασε χῆ Πανάκει' ἀπεστράφη
 τὴν ρίν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
- ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκείνος; ΚΑΡ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόν-
 τισεν.
- ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν Θεόν. 705
- ΚΑΡ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. ΓΥ. αἶ
 τάλαν.
- ΚΑΡ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην
 δείσας, ἐκείνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
 σκοπιῶν περιήει πάντα κοσμίως πάννυ.
 ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον 710
 παρέθηκε καὶ δοῖδνκα καὶ κιβώτιον.
- ΓΥ. λίθινον; ΚΑΡ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε κιβώ-
 τιον.
- ΓΥ. σὺ δὲ πῶς εἴωρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
 ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῆς; ΚΑΡ. διὰ τοῦ τριβωνίου·
 ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία. 715
 πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
 καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβάλων
 σκοροδῶν κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων' ἔπειτ' ἔφλα
 ἐν τῇ θυείᾳ, συμπαραμιγνύων ὀπὸν
 καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ 720
 κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
 ὀδυνῶτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγῶς καὶ βοῶν
 ἔφην· ἀνάξας, ὁ δὲ Θεὸς γελάσας ἔφη·
 ἔντα ὕδα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
 ἵν' ὑπομνύμενον παύσω σε τὰς ἐκκλήσιας. 725

- ΓΥ. ὡς φιλόπολις τις ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
- ΚΑΡ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
ἔπειτα καθαρὸν ἡμῦμβιον λαβὼν
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ 730
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον εἶδ' ὁ θεὸς ἐπόπυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί.
- ΚΑΡ. τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ 735
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὡς γ' ἐμοὶ δόκει
καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα
ὁ Πλούτος, ὦ δέσποιν', ἀνειστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς
τὸν δεσπότην τ' ἠγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως 740
ἠφάνισεν αὐτὸν οἷ τ' ὄφεις εἰς τὸν νεῶν.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκίς
τὸν Πλούτον ἠσπάζοντο καὶ τὴν νύχθ' ὄλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα, 745
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλούτον ταχύ,
τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
- ΓΥ. ὕσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦσθ' ὁ Πλούτος; ΚΑΡ. ἔρ-
χεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ὄσος. 750
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ
ἐδεξιούνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὄσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συκνήν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 755
ὄφρῦς συνῆγον ἐσκυδρώπαζον θ' ἅμα,

- οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
 γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
 ἔμβας γερόντων εὐρύδοις προβήμασιν.
 ἀλλ' εἴ ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου 760
 ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
 οὐδείς γὰρ ὑμῖν εἰσιούσιν ἀγγελεῖ
 ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
 ΓΥ. νῆ τὴν Ἑκάτην, κᾶγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
 . εὐαγγελιά σε κριβανωτῶν ὄμαθῶν, 765
 τοιαυτ' ἀπαγγείλαντα. ΚΑΡ. μὴ νυν μέλλ' ἔτι,
 ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
 ΓΥ. φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω ἕκκομισῶ καταχύσματα
 ὡσπερ νεωνῆτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
 ΚΑΡ. ἐγὼ δ' ὑπαντῆσαι γ' ἐκείνοις βούλομαι. 770
 ΧΟΡΟΥ.
- ΠΛ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
 ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὴν πόλιν,
 χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἧ μ' ἰδέξατο.
 αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἑμαντοῦ συμφοράς,
 οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξενῶν ἐλάνθανον, 775
 τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
 ἔφευγον, εἰδῶς οὐδέν, ὧ τλήμων ἐγώ.
 ὡς οὐτ' ἐκεῖν' ἄρ' οὔτε ταυτ' ὀρθῶς ἔδρων.
 ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγώ
 δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι 780
 ἄκων ἑμαντὸν τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν.
- ΧΡΕ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι
 οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ.
 νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τάντικνῆμα,
 ἐνδεκνύμενος ἕκαστος εὐνοϊάν τινα. 785
 ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
 περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

- ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετε.
 φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
 ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. ΠΑ. μηδαμῶς· 790
 ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
 πρόωιστα καὶ βλέψαντος οὐδὲν ἐκφέρειν
 πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσφέρειν.
- ΓΥ. εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
 ΠΑ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὥσπερ νόμος· 795
 ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν'
 οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ
 ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
 προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἴτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.
- ΓΥ. εὐ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος γ' οὔτοσι 800
 ἀνίσταθ' ὡς ἀρπασόμενος τῶν ἰσχάδων.

ΧΟΡΟΥ.

- ΚΑΡ. ὡς ἡδὺν πράττειν, ὦνδρες, ἐστ' εὐδαιμόνως,
 καὶ ταῦτα μὴδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν·
 ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
 ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικηκόσιν. 805
 [οὔτω τὸ πλουτεῖν ἐστὶν ἡδὺν πρᾶγμα δῆ.]
 ἢ μὲν σιπύη μεστήσῃ λευκῶν ἀλφίτων,
 οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνδοσμίον·
 ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ
 τὰ σκευάρια πλήρησιν, ὥστε θουμάσαι·
 τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν. αἱ δὲ λήκυθοι 810
 μύρον γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῶν ἰσχάδων·
 ὄξισ δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα
 χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαθροὺς
 τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὄραν·
 ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος· 815
 στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
 χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

- ἀλλὰ σκοροδίους ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουδντεῖ
ἔν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἑστεφανωμένος, 820
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός· οὐχ οἴός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
- ΔΙΚ. ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν. ΚΑΡ. ἔα, τίς ἐσθ' ὁ προσίων οὔτοσί;
- ΔΙΚ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής. 825
- ΚΑΡ. δῆλον ὅτι. τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
- ΔΙΚ. μάλιστ'. ΚΑΡ. ἔπειτα τοῦ δέει; ΔΙΚ. πρὸς τὸν
θεὸν
ἦκω· μεγάλων γὰρ μούστιν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἰκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων, 830
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
- ΚΑΡ. ἦ πού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
- ΔΙΚ. κομιδῇ μὲν οὖν. ΚΑΡ. οὐκ οὖν μετὰ ταῦτ' ἦσθ'
ἄθλιος;
- ΔΙΚ. κομιδῇ μὲν οὖν. καὶ γὰρ μὲν ᾤμην οὐς τέως
εὐηργέτησα δεομένους ἕξιν φίλους 835
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθεῖν ποτέ,
οἱ δ' ἐξετρέποντο κοῦκ ἐδόκουν ὄραν μ' ἔτι.
- ΚΑΡ. καὶ κατεγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι. ΔΙΚ. κομιδῇ μὲν
οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ἀνθ' ὦν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν 840
προσευξόμενος ἦκω δικαίως ἐνθάδι.
- ΚΑΡ. τὸ τριβῶνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
ὃ φέρει τὸ μετὰ σοῦ παιδάριον τουτί; φράσον.
- ΔΙΚ. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
- ΚΑΡ. μῶν ἐνεμνήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; 845
- ΔΙΚ. οὐκ, ἀλλ' ἐνεργήσωσ' ἔτη τριακαίδεκα.

- ΚΑΡ. τὰ δ' ἐμβάδια; ΔΙΚ. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
 ΚΑΡ. καὶ ταῦτ' ἀναδήσων οὖν φέρεις; ΔΙΚ. νῆ τὸν Δία.
 ΚΑΡ. χαρίεντα γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
 ΣΥΚ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δέιλαιος, 850
 καὶ τρις κακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις
 καὶ δωδεκάκις καὶ μυριάκις· ἰοὺ ἰοὺ.
 οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.
 ΚΑΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
 τί ποτ' ἐστὶν ὁ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν; 855
 ΣΥΚ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νῦν, τὰ χρήματα
 ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας
 διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
 πάλιν αὔδις, ἤνπερ μῆλλίπωσιν αἱ δίκαι;
 ΔΙΚ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ· 860
 προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνὴρ,
 ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
 ΚΑΡ. νῆ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
 ΣΥΚ. ποῦ, ποῦσθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
 ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐδέως, 865
 εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὁ δὲ
 πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκῶς.
 ΚΑΡ. καὶ τίνα δέδρακε δῆτα τοῦτ'; ΣΥΚ. ἐμὲ τουτονί.
 ΚΑΡ. ἢ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
 ΣΥΚ. μὰ Δί, οὐ μὲν οὖν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδὲ ἐν, 870
 κούκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα.
 ΚΑΡ. ὡς σοβαρός, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
 ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιῶ.
 ΣΥΚ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλοῦμενον 875
 εἰπεῖν ἂ πεπανούργηκας. ΚΑΡ. οἰμωξᾶρα ἰσύ.
 ΔΙΚ. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
 ἅπασιν ἐσθ' Ἑλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ

τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

ΣΥΚ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελαῖς; 880

ἐπεὶ πρόθεν θοιμάτιον εἴληφας τοδί;

ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδον σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙΚ. οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος

τὸν δακτύλιον τονδί παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.

ΚΑΡ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος. 885

ΣΥΚ. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,

ὅ τι δὲ ποιείτον ἐνθάδ' οὐκ εἰρήκατον.

οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

ΚΑΡ. μὰ τὸν Δί' οὐκ οὖν τῷ γε σῶ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

ΣΥΚ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσετον. 890

ΚΑΡ. ὡς δὴπ' ἀληθεῖα σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος

διαρραγείης, μηδενός γ' ἐμπλήμενος.

ΣΥΚ. ἀρνείσθον; ἔνδον ἔστιν, ὧ μισρωτάτω,

πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.

ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ ὦ.

895

ΔΙΚ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι; ΚΑΡ. τοῦ ψύχους γ'

ἴσως,

ἐπεὶ τοιοῦτον γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.

ΣΥΚ. ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστίν, ὧ Ζεῦ καὶ θεοί,

τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμ'; οἴμ' ὡς ἄχθομαι

ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς. 900

ΔΙΚ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; ΣΥΚ. ὡς οὐδεὶς γ'

ἀνὴρ.

ΔΙΚ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεῖς ἀπόκριναί μοι. ΣΥΚ. τὸ τί;

ΔΙΚ. γεωργός εἶ; ΣΥΚ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἶει;

ΔΙΚ. ἀλλ' ἔμπορος; ΣΥΚ. ναί, σκήπτομαι γ', ὅταν

τύχη.

ΔΙΚ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαδες; ΣΥΚ. οὐ μὰ τὸν Δία.

ΔΙΚ. πῶς οὖν διέζης ἢ πρόθεν μηδὲν ποιῶν; 906

ΣΥΚ. τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων

- καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙΚ. σὺ; τί παθῶν; ΣΥΚ.
βούλομαι.
- ΔΙΚ. πῶς οὖν ἂν εἶης χρηστός, ὧ τοιχωρῦχε,
εἴ σοι προσῆκον μηδὲν εἶπ' ἀπεχθάνει; 910
- ΣΥΚ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἔμαντοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν, ὧ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;
- ΔΙΚ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;
- ΣΥΚ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
καὶ μὴπιτρέπειν ἰάν τις ἐξαμαρτάνη. 915
- ΔΙΚ. οὐκ οὖν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἢ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν; ΣΥΚ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
- ΔΙΚ. ὁ βουλόμενος. ΣΥΚ. οὐκ οὖν ἐκείνός εἰμ' ἐγώ;
ὡς εἰς ἐμ' ἤκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
- ΔΙΚ. νῆ Δία, πονηρὸν τᾶρα προστάτην ἔχει. 920
ἐκείνο δ' οὐ βούλοί' ἂν, ἡσυχίαν ἄγων
ζῆν ἀργός; ΣΥΚ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ.
- ΔΙΚ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥΚ. οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλούτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. 925
- ΚΑΡ. κατάθου ταχέως θοιμάτιον. ΔΙΚ. οὗτος, σοὶ λέγει.
- ΚΑΡ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι. ΔΙΚ. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
- ΣΥΚ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἐμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος. ΚΑΡ. οὐκ οὖν ἐκείνός εἰμ' ἐγώ;
- ΣΥΚ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. 930
- ΚΑΡ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰλλότρια πράττων ἐσθλείν.
- ΣΥΚ. ὄρας ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
- ΔΙΚ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν εἶχες μάρτυρα.
- ΣΥΚ. οἴμοι περιλέλειμμαί μόνος. ΚΑΡ. νυνὶ βοᾷς;
- ΣΥΚ. οἴμοι μάλ' αὔθις. ΚΑΡ. δὺς σὺ μοι τὸ τριβώνιον,
ἴν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί. 936
- ΔΙΚ. μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
- ΚΑΡ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται

- ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλούτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει. 940
- ΔΙΚ. τοῖς δ' ἔμβადιοις τί χρήσεται τις; εἰπέ μοι.
ΚΑΡ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτῷ.
- ΣΥΚ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἤττων ὦν πολὺ
ἡμῶν· ἔαν δὲ σύζυγον λάβω τινα 945
κἂν σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ὦν μόνος
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλήν πιθῶν
τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν. 950
- ΔΙΚ. καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκῶς θέρου.
καγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
- ΚΑΡ. ἀλλ' ὁ βαλανεύς ἔλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν 955
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γινώσεται.
[ὅτι ἐστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.]
νῶ δ' εἰσῴμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.
- ΧΟΡΟΥ.
- ΓΡ. ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ, 960
ἢ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν;
- ΧΟΡ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφργμένη,
ὦ μαιρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς.
- ΓΡ. φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν καλέσω τινα·
ΧΡΕ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα. 965
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν.
- ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε·
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον.

καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙΚ. σύ; τί παθῶν; ΣΥΚ.
βούλομαι.

- ΔΙΚ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστός, ὃ τοιχωρῶχε,
εἴ σοι προσῆκον μηδὲν εἴτ' ἀπεχθάνει; 910
- ΣΥΚ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἔμαντοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν, ὃ κέπφε, καδ' ὅσον ἂν σθένω;
- ΔΙΚ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;
- ΣΥΚ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
καὶ μὴπιτρέπειν ἴαν τις ἐξαμαρτάνη. 915
- ΔΙΚ. οὐκ οὖν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἢ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν; ΣΥΚ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
- ΔΙΚ. ὁ βουλόμενος. ΣΥΚ. οὐκ οὖν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ;
ὡς εἰς ἐμ' ἤκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
- ΔΙΚ. νῆ Δία, πονηρὸν τᾶρα προστάτην ἔχει. 920
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοί' ἂν, ἥσυχίαν ἄγων
ζῆν ἀργός; ΣΥΚ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανέται διατριβὴ τις τῇ βίῳ.
- ΔΙΚ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥΚ. οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλούτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. 925
- ΚΑΡ. κατάδου ταχέως θοιμάτιον. ΔΙΚ. οὔτος, σοὶ λέγει.
- ΚΑΡ. ἔπειδ' ὑπόλυσαι. ΔΙΚ. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
- ΣΥΚ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἐμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος. ΚΑΡ. οὐκ οὖν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ;
- ΣΥΚ. οἶμοι τάλας, ἀποδύομαι μεδ' ἡμέραν. 930
- ΚΑΡ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰλλότρια πράττων ἐσθλίειν.
- ΣΥΚ. ὄρᾳς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
- ΔΙΚ. ἀλλ' οἷχεται φεύγων ὃν εἶχες μάρτυρα.
- ΣΥΚ. οἶμοι περιλέλειμμαί μόνος. ΚΑΡ. νυνὶ βοᾷς;
- ΣΥΚ. οἶμοι μάλ' αὖθις. ΚΑΡ. δὺς σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφίεσω τὸν συκοφάντην τουτονί. 936
- ΔΙΚ. μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
- ΚΑΡ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται

- ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρῦχον;
 Πλούτων δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει. 940
- ΔΙΚ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται τις; εἰπέ μοι.
 ΚΑΡ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
 ὥσπερ κοτίνῃ προσπατταλεύσω τουτῶνί.
 ΣΥΚ. ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἧττων ὦν πολὺ
 ὕμῶν· εἴαν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ 945
 κἂν σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
 ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
 ὅτιη καταλύει περιφανῶς εἰς ὦν μόνος
 τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλήν πιθῶν
 τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν. 950
- ΔΙΚ. καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
 ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε'
 ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκῶς θέρου.
 καὶ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
 ΚΑΡ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει θύραζ' αὐτὸν λαβῶν 955
 τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γνώσεται.
 [ὅτι ἐστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.]
 νῶ δ' εἰσίσωμεν, ἵνα προσεῦξῃ τὸν θεόν.

ΧΟΡΟΥ.

- ΓΡ. ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
 ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ, 960
 ἢ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν;
 ΧΟΡ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
 ὡ μαιρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς.
 ΓΡ. φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά:
 ΧΡΕ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα. 965
 ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν.
 ΓΡ. πέπουθα δεινὰ καὶ παράνομά, ὦ φίλτατε
 ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
 ἀβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον.

- ΧΡΕ. τί δ' ἐστίν; ἢ που καὶ σὺ συκοφάντρια 970
ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα; ΓΡ. μὰ Δὲ ἐγὼ μὲν οὐ.
- ΧΡΕ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἐπινες ἐν τῷ γράμματι;
ΓΡ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.
- ΧΡΕ. οὐκ οὖν ἐρεῖς ἀνύσσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
ΓΡ. ἄκουέ νυν· ἦν μοί τι μειράκιον φίλον, 975
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον καὶ καλὸν
καὶ χρηστόν· εἰ γάρ του δεηθεῖν ἐγὼ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντ' ἂν ἀνδνηρέτου.
- ΧΡΕ. τί δ' ἦν ὃ τι σου μάλιστ' ἐδεῖσ' ἐκάστοτε; 980
ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἤσχύνετο.
ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ἤτησ' εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον, ὅκτῳ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρὶ δ' ἱματίδιον 985
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμωνν τετάρων.
- ΧΡΕ. οὐ πολλά τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ταυτὰ γε
εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον ὅτι σ' ἤσχινετο.
- ΓΡ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἔνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα, 990
ἵνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν μεμνητό μου.
- ΧΡΕ. λέγεις ἐρῶντ' ἀνθρώπον ἐκνομιώτατα.
ΓΡ. ἀλλ' οὐχί τοι νῦν ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεδέστηκεν πάνν· 995
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτοῦ
καὶ τᾶλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμφάσης ὑπειπούτης δ' ὅτι
εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι, ΧΡΕ. τί σ' ἔδρασ'; εἰπέ μοι.
- ΓΡ. ἄμμητα προσαπέπεμφεν ἡμῖν τουτοῦ,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκείσε μῆδέποτε μ' ἐλθεῖν ἔτι, 1000
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων ὅτι·

- πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
 ΧΡΕ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
 ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἦδεται φακῆ
 πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' αὐ ἠσθιεν. 1005
- ΓΡ. καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσήμεραι νῆ τῷ θεῷ
 ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰετὴν ἐμήν.
 ΧΡΕ. ἐπ' ἐκφορὰν; ΓΡ. μὰ Δί, ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
 ἐρῶν ἀκούσαι. ΧΡΕ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
 ΓΡ. καὶ νῆ Δί εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με, 1010
 νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.
 ΧΡΕ. ἔπειτ' ἴσως ἦτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα.
 ΓΡ. μυστηρίους δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
 ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
 ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὄλην τὴν ἡμέραν 1015
 οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
 ΧΡΕ. μόνος γὰρ ἦδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
 ΓΡ. καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη,
 ΧΡΕ. ὅποτε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἰκοσιν.
 ΓΡ. ὄζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύ μου, 1020
 ΧΡΕ. εἰ θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νῆ Δία.
 ΓΡ. τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχομι μαλακὸν καὶ καλόν.
 ΧΡΕ. οὐ σκαίδε ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠπίστατο
 γράδε καπρώσης τάφοδια κατεσθίεν.
 ΓΡ. ταῦτ' οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
 φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰετὴν. 1026
 ΧΡΕ. τί γὰρ ποιήσῃ; φράζε, καὶ πεπράξεται.
 ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι νῆ Δία
 τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν.
 ἢ μηδ' ὅτι οὖν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ' ἔχειν. 1030
 ΧΡΕ. οὐκ οὖν καθ' ἐκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
 ΓΡ. ἀλλ' οὐδέποτε με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
 ΧΡΕ. ὀρθῶς γε νῦν δέ σ' οὐκέτι ζῆν οἶεται.

- ΓΡ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέγηκ', ὧ φίλτατε.
 ΧΡΕ. οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὡς γ' ἔμοι δοκεῖς. 1035
- ΓΡ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν με διεκκύσειας ἄν.
 ΧΡΕ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὦν τηλίας.
 ΓΡ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδι προσέρχεται,
 οὔπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω
 ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡΕ. φαίνεται. 1040
 στεφάνους γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.
- ΝΕΑ. ἀσπάζομαι ΓΡ. τί φησίν. ΝΕΑ. ἀρχαία φίλη,
 πολιά γεγένησαι ταχύ γε νῆ τὸν οὐρανόν.
 ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι.
 ΧΡΕ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι. 1045
- ΓΡ. πολλοῦ χρόνου, ταλάνταδ', ὅς παρ' ἔμοι χθές ἦν;
 ΧΡ. τοῖναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα
 μεθύων γάρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
 ΓΡ. οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
 ΝΕΑ. ὧ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, 1050
 ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ρυτίδων ὄσας ἔχει.
- ΓΡ. ᾄ ᾄ,
 τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερ'. ΧΡΕ. εὐ μέντοι λέγει
 ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθήρ βάλη,
 ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
- ΝΕΑ. βούλει διὰ χρόνου πρὸς ἐμὲ παῖσαι; ΓΡ. ποῦ, τάλαν;
 ΝΕΑ. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρνα. ΓΡ. παιδιὰν τίνα; 1056
- ΝΕΑ. πόσους ἔχεις ὀδόντας; ΧΡΕ. ἀλλὰ γνῶσομαι
 κᾶγωγ' ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας.
 ΝΕΑ. ἀπότισον· ἓνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
 ΓΡ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, 1060
 πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσοῦτοις ἀνδράσιν.
- ΝΕΑ. ὄναιο μεντᾶν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
 ΧΡΕ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει,
 εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύδιον,

- ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. 1065
- ΓΡ. γέρων ἀνὴρ ὦν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
 ΝΕΑ. πειρᾶ μὲν οὖν ἴσως σε καὶ τῶν τιτθίων
 ἐφάπτεται σου λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
- ΓΡ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
 ΧΡΕ. μὰ τὴν Ἑκάτην οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν. 1070
 ἄλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐγὼ τὴν μείρακα
 μσεῖν σε ταύτην. ΝΕΑ. ἄλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
 ΧΡΕ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου. ΝΕΑ. τί κατηγορεῖ;
 ΧΡΕ. εἶναι σ' ὑβριστὴν φησὶ καὶ λέγειν ὅτι
 πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. 1075
 ΝΕΑ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοι. ΧΡΕ. τὸ τί;
 ΝΕΑ. αἰσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
 οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεψά γ' ἰοιεῖν
 νῦν δ' ἄπιστι χαίρων συλλαβῶν τὴν μείρακα.
 ΧΡΕ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως 1080
 εἶναι μετ' αὐτῆς. ΓΡ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;
 ΝΕΑ. οὐκ ἄν διαλεχθεῖην διεσπλεκωμένην
 ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων.
 ΧΡΕ. ὁμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
 πίνειν, συνεκποτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα. 1085
 ΝΕΑ. ἄλλ' ἐστὶ κομιδῆ τρῶξ παλαιὰ καὶ σαφρά.
 ΧΡΕ. οὐκ οὖν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται;
 ΝΕΑ. ἄλλ' εἰσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
 ἐλθὼν ἀναδεῖναι τοὺς στεφάνους τοῦσδ' οὐς ἔχω.
 ΓΡ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι. 1090
 ΝΕΑ. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι. ΧΡΕ. θάρρει, μὴ φοβοῦ·
 οὐ γὰρ βιάσεται. ΝΕΑ. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις·
 ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον χρόνου.
 ΓΡ. βᾶδιζ', ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
 ΧΡΕ. ὡς ἐντόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον 1095
 ὡσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

ΧΟΡΟΥ.

- ΚΑΡ. τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον,
φθεγγόμενον ἄλλως, κλαυσιῶ. EPM. σέ τοι λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον. ΚΑΡ. οὔτος, εἰπέ μοι, 1100
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωςι σφόδρα;
- EPM. μὰ Δί', ἀλλ' ἐμελλον' εἴτ' ἀνοίξας μ' ἔφθασας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, 1105
ἔπειτα σαυτόν, εἶτα τὴν ὕν. ΚΑΡ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἐστίν; EPM. ὁ Ζεὺς, ὦ πονηρέ, βούλεται
ἐς ταῦτόν ὑμᾶς συγκυκῆσας τρύβλιον
ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
- ΚΑΡ. ἢ γλώττα τῷ κήρῳ κούτων τέμνεται. 1110
ἀτὰρ διὰ τί ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς; EPM. ὅτι δεινότατα πάντων πράγματα
εἰργασθ' ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν
ὁ Πλούτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτόν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστόν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν 1115
ἡμῖν ἐτι θύει τοῖς θεοῖς. ΚΑΡ. μὰ Δί' οὐδέ γε
θύσει· κακῶς γὰρ ἐπεμελείσθ' ἡμῶν τότε.
- EPM. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦτρον μέλι,
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κάπιτέτριμμα. ΚΑΡ. σωφρονεῖς-
- EPM. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίαι 1120
πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι,
ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν,
νυλὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
- ΚΑΡ. οὐκ οὖν δικαίως, ὅστις ἐποίησε ζῆμιαν 1124
ἐνίοτε τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων; EPM. οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος τοῦν τετράδι πεπεμμένον.
- ΚΑΡ. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

- ΕΡΜ. οἴμοι δὲ κωλῆς ἦς ἐγὼ κατήσδιον,
 ΚΑΡ. ἀσκωλαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
 ΕΡΜ. σπλάγχμων τε θερμῶν ὧν ἐγὼ κατήσδιον. 1130
 ΚΑΡ. ὀδύνη σε περὶ τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἔτι στρέφειν.
 ΕΡΜ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
 ΚΑΡ. ταύτην ἐπιπιῶν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;
 ΕΡΜ. ἄρ' ὠφελήσεις οὖν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
 ΚΑΡ. εἰ του δέει γ' ὧν δυνατός εἰμι σ' ὠφελεῖν. 1135
 ΕΡΜ. εἰ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
 δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν
 ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον. ΚΑΡ. ἀλλ' οὐκ ἐκφορά.
 ΕΡΜ. καὶ μὴν ὅποτε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
 ὑφέλοι', ἐγὼ σ' ἂν λανθάνειν ἐποίουν αἰε. 1140
 ΚΑΡ. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὐτός, ᾧ τοιχωρύχε'
 ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
 ΕΡΜ. ἔπειτα τοῦτον γ' αὐτὸς ἂν κατήσδιες.
 ΚΑΡ. οὐ γὰρ μετείχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί,
 ὅποτε τί ληφθεῖν πανουργήσας ἐγώ. 1145
 ΕΡΜ. μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
 ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθέ με.
 ΚΑΡ. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;
 ΕΡΜ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
 ΚΑΡ. τί δέ; ταῦτο μολεῖν ἀστείον εἶναι σοι δοκεῖ; 1150
 ΕΡΜ. πατὴρ γὰρ ἐστὶ πᾶσ' ἴν' ἂν πράττη τις εὖ.
 ΚΑΡ. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὧν;
 ΕΡΜ. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἰδρύσασθέ με.
 ΚΑΡ. στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν.
 ΕΡΜ. ἀλλ' ἐμπολαῖον. ΚΑΡ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν τί οὖν
 Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; 1156
 ΕΡΜ. ἀλλὰ δόλιον τοίνυν. ΚΑΡ. δόλιον; ἥκιστα γε
 οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρόπων.
 ΕΡΜ. ἀλλ' ἡγεμόνιον. ΚΑΡ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,

- ὤσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι. 1160
 EPM. ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἑρεῖς;
 Πλούτῳ γὰρ ἔστι τοῦτο συμφορώτατον,
 ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοῦς καὶ γυμνικοῦς.
 KAP. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον. 1165
 οὐκ ἔπος ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
 σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
 EPM. οὐκ οὖν ἐπὶ τούτοις εἰσῶ; KAP. καὶ πλῦνέ γε
 αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιτίας,
 ἴν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῆς. 1170

ΧΟΡΟΥ.

- IEP. τίς ἂν φράσει' ὀπούσσι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
 XPE. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε; IEP. τί γὰρ ἄλλ' ἢ κα-
 κῶς
 [ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλούτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν]
 ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ; καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
 καὶ ταῦτα τοῦ σωτήρος ἱερέος ὦν Διός. 1175
 XPE. ἢ δ' αἰτία τίς ἔστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
 IEP. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοί. XPE. τίνος οὐνεκα;
 IEP. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
 ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος
 ἔθνευ ἂν ἱερεῖόν τι σωθεῖς, ὁ δέ τις ἂν 1180
 δίκην ἀποφυγῶν· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
 καμὲ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἰς
 θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται,
 πλὴν ἀποπατησόμενοι γε πλεῖν ἢ μυρῖοι.
 XPE. οὐκ οὖν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις; 1185
 IEP. τὸν οὖν Δία τὸν σωτήρα καυτός μοι δοκῶ
 χαίρειν ἑάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
 XPE. θάρρει· καλῶς ἔσται γάρ, ἦν θεὸς θέλη·
 ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθαδί,

αυτόματος ἦκων. ΙΕΡ. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέ-
γεις. 1190

ΧΡΕ. ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὐπερ πρότερον ἦν ἰδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς Θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότης τις δεῦρο δᾶδας ἡμμένας,
ἴν' ἔχων προηγῆ τῷ Θεῷ σύ. ΙΕΡ. πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή. ΧΡΕ. τὸν Πλοῦτον ἔξω τις
κάλει. 1196

ΓΡ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; ΧΡΕ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν Θεὸν
ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἤλθες αὐτῇ ποικίλα.

ΓΡ. ὣν δ' οὐνεκ' ἤλθον; ΧΡΕ. πάντα σοι πεπράξεται·
ἤξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν. 1201

ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι νῆ Δί' ἐγγυᾶ σύ μοι
ἤξειν ἐκείνον ὡς ἐμ', οἶσω τὰς χύτρας.

ΧΡΕ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τὰναντία
αὐταὶ ποιούσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις 1205
ἢ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

ΧΟΡ. οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀνα-
χωρεῖν
εἰς τοῦπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδοντας
ἔπεσθαι.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

The history of the United States is a story of growth and change. From the first European settlers to the present day, the nation has expanded its territory and diversified its population. The early years were marked by struggle and hardship, but the spirit of independence and democracy eventually prevailed. The American Revolution was a turning point, leading to the formation of a new government based on the principles of liberty and justice for all. Over time, the United States has become a global superpower, influencing the world through its economic strength and cultural values. The challenges of the future will continue to shape the nation's destiny, but the core values of freedom and equality remain its guiding light.

ANNOTATIO.

- vs. 17. ἀποκρινόμενος. Cum Brunckio, Dindorfio et Meinkio *nominativum* reposui pro genitivo vel dativo, praeunte Bentleio. "Patet ex 19 et 24 Chremylum a servo interrogatum nihil respondisse; hoc ille indignatur. Plutum vero nondum interrogatum fuisse 60 ostendit et 52."
- vs. 22. ἀφελῶν τὸν στέφανον. Miror Bergkium per tres suas editiones lectionem vitiosam ἀφελῶν γε στέφανον continuasse.
- vs. 24. πρὶν ἂν φράσης ὅστις πότε ἔστιν οὐτοσί.
Libri omnes et editt. habent μοι τίς. Sed in tali oratione obliqua interrogatio fit per pron. ὅστις, per adverbia ὅπου, ὅπως, similia. Cf. vs. 19, 53, 56, passim.
- vs. 26. οὐ σε κρύψω. Cod. Rav. pro σε habet τι. Fortasse duae lectiones componendae sunt ac scriptum fuit οὐκέτι (cf. infra, vs. 284.); atq. legendum est οὐ σέ γε.
- vs. 27. In mentem venerit alicui verba καὶ κλειψίστατον. Carioni dare, laudem πιστότητος, a domino sibi tributam, acerbe accipienti, et secum mussitanti.

- Notae sunt per omnia tempora famulorum querelae de herorum ὑποψία. Utut est, si iocus est Chremyli, est sane quam frigidus.
- vs. 44. Totum hunc versum Carioni continuavi, iubente Cobeto, qui idem vulg. καὶ τῷ emendavit in κᾶτα, et in vs. 46 φράζουσαν in φράζοντος. (Nov. Lectt., p. 28.)
- vs. 48. τυφλός. Vulg. habet τυφλῷ. *Nominativum* in textum susceperat Brunckius de sententia Hemsterhusii, sed in Supplemento *dativum* restituit, quem recentiores editores tuiti sunt; nuperrime tamen *nominativum* denuo commendavit Meinekius (Vindicc. Aristophan., Lipsiae, 1865, p. 208, Addend., p. VIII.), quem secutus sum.
- vs. 49. σύμφoron. Legebatur συμφέρον. “Nunquam Aristophanes συμφέρον ἐστὶ dixit pro συμφέρει, qua de re scripsi σύμφoron.” Meineke. (l. l., p. 208.)
- vs. 50. βίω. Alii habent χρόνω.
- vs. 53 et 54. χῶτου. Ita bis scripsi pro καὶ τοῦ. Vid. ad vs. 24, et cf. vs. 260.
- vs. 56, πότερον — φράσεις. Ita vulgatum πρότερον — φράσον correxit Bentleius; φράσεις repertum est quoque in Cod. Rav. et in Lib. Burges. Dobraei.
- vs. 59. μανθάνεις ὅς φησὶν εἶναι; Ven. II habet ὃ φησιν. Post verba *sciendī* (εἰδέναι, ἐπίστασθαι, ἰγνώκναι) haud raro in oratione obliqua reperies ὅς ubi expectaveris ὅστις, at non item post verba *sentiendī*. Quin autem pronomine *neutri generis* opus sit nemo quidem dubitabit, qui huius loci iocum persen-

serit; nam senex ille caecus et sordidus est τὸ οἰμῶ-
ζειν. An legendum est ὅτι?

- vs. 62. κλάειν ἐγὼ καὶ σοὶ λέγω. Ita scripsi pro vulg.
ἐγαργέ σοι λέγω. ex emendatione Cobeti. (Mne-
mos., II, p. 221.)
- vs. 65. ἦν μὴ φράσης. Hanc complurium codicum et Scho-
liastae lectionem, quam Brunckius et Porsonus ha-
bent in textu, praetuli prae altera εἰ μὴ φράσεις,
propter syntaxin.
- vs. 70. ἐτραχηλισθῆ πεσών. Verbum ἐτραχηλιζεσθαι,
significans *cervicem frangere*, iterum occurrit in Nub.
vs. 1501:
ἡγὼ πρότερόν πως ἐτραχηλισθῶ πεσών.
- vs. 82. τί φής; Elmsleius ad Eurip. Medeam, vs. 674, do-
cuit haec: "τί φής;] Ita Matthiae. Edd. superiores
φής hic et infra, vs. 1098. Heathio reclamante.
Apud Platonem scriptum φης in membranis Bod-
leianis, quae ante exaratae sunt quam subscribi
coepit ι. Sed codicum auctoritate potior est analo-
gia; quae postulat ut scribatur φής per simplicem
vocalem." Porsonus quoque constanter φής scripsit.
- vs. 98. ἐόρακ' ἐγὼ. Multi codd. habent ἐώρακά πω, Ven.
πou. Dawesius coniecit ὄπωπ' ἐγὼ (Misc. crit.,
p. 378, sqq. ed. Burges.); Tyrwhittus correxit ἐό-
ρακά που (ibid.); Porsono ἐώρακ' ἀπὸ vera lectio
esse videtur; vidi qui ἐώρακα διὰ proponeret; Berg-
kii suspicatur ἐώρακ' ἐγὼ, quod Meinekius recep-
pit, quem proxime secutus sum, de vulgata igitur
nil mutans nisi Π in Γ.

- vs. 99. "Is nescio an rectius Carioni tribuatur." A. de Bamberg. (Lib. Misc. ed. a Soc. Philol. Bonnensi, p. 61.) Cf. infra, ad vs. 106.
- vs. 103. ἐμελλέτην. Hanc formam solam probam esse demonstravit iam Elmsleius (ad Acharn. vs. 733.); attamen praeter Meinekium nullus adhuc editor eam reponere ausus esse videtur.
- vs. 106. Hic versus vulgo tribuitur Chremylo; sed sensit iam Fischerus sic aliquid ei inesse difficultatis. Meinekius (l. l., p. 209.), "Fateor," inquit, "me hunc versus non intelligere; quo iure enim ex praecedentibus, ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα, ad ἄλλος subaudiri possit τοὺς τρόπους ἀγαθός" (quod ipsum Fischerus vult) "non perspicio; repugnat etiam vs. 110. Sin hoc dici statuis *non est alius melior*, abundat πλὴν ἐγώ. Quare totum versus delendum puto." Leniorem tamen eamque meliorem medicinam adhibuerat Bothius, Carioni hunc versus dans, consentiente de Bamberg, qui (l. l., p. 60.), "Is igitur," inquit, "postquam erus dixit: *non invenies hominem me probiorem*, ad eundem Plutum et ipse conversus hoc addit: *per Iovem, non invenies; nam nemo ero meo probior est praeter me ipsum*."
- vs. 116. βλέψαι ποιήσας. Negari non potest commendationis aliquid habere suspicionem Meinekii: haec verba fortasse per interrogationem elata cum Pluti verbis coniungenda esse, ita ut scribatur:
 ΠΑ. βλέψαι ποιήσας; μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσθ.
- vs. 119, sq. In his variant omnes fere libri mss. et impressi:

in priore vs. legitur ἐπεὶ, ἔμ' εἰ et ἔπη, in altero πύθοιτ' et πύθοιτ' ἄν, tum ἐπιτρέψει με, ἐπιτρέψειε, ἐπιτρέψειεν et ἐπιτρέψει: pro οἶδ' ὡς, quod est in margine A et, secundum Invernizzium, in Ravennati, atque in aliis nonnullis mss., vulgo legitur εἰδῶς. Dobraei Adversaria (II, p. 132.) haec habent: "In eo sum ut propendeam in

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν μ' οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ πύθοιτ', ἄν ἐπιτρέψειε."

Meinekio (l. l., p. 209.) scribendum videtur:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν ἰδὼν τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ πύθοιτ' ἄν ἐπιτρέψειε.

"i. e. *Iupiter opulentorum stultitiam cernens, de se si rescisceret (si me oculorum lumen recuperasse rescisceret), interitum mihi pararet: ἔμ' et a πύθοιτο et ab ἐπιτρέψειε suspensum est. De particula ἄν sic posita v. ad Acharn. 818.*" Iudicent alii; sin autem in talibus aliquid audere licet, coniecerim:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔπη πυθόμενος ἐπιτρέψει με.

Bergkiius (in Praef. ad edit. suam alt., p. XXIV.) annotavit: "fort. praestat:

ὡς ἐπεὶ τὰ μῶρ' ἔπη

πύθοιτ' ἄν ἐπιτρέψει με."

vs. 126. Post εἰάν e nonnullis codd. inserui γ' cum Brunckio, Porsono et Bekkero, flagitante metro; ita infra quoque, in vs. 481 et 482. (Elmsl. ad Acharn. 178.)

vs. 130. διὰ τί. Ita emendavit Porsonus vulg. διὰ τίν' (Vid.

- Dobraei Advv., II, p. 132.); *masculinum* enim stare non posse probat responsum διὰ τὰργύριον.
- vs. 142. ἦν λύπη τι. Eadem lectionis varietas, quae supra, in vs. 26, exstat hic quoque: pro τι enim legitur σε, et coniunctim τί σε, tum infra, in vs. 1042, τί φησιν; et σε φησιν.
- vs. 148. “Qu. dirim. δοῦλος γεγένημαι. ΠΑ. διὰ τ.” (Dobraei Advv., II, p. 132.)
- vss. 171, 174 et 176. In singulis his versibus, metri causa, inserenda est part. γε, quam in 171 habet M, ita ut legatur δέ γ' οὐ διὰ pro δ' οὐχι διὰ. (Vid. Cobet, Nov. Lectt., p. 208, Mnem., II, p. 221.)
- vs. 179. Ναίς. “τὴν δὲ Ναίδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι Φιλωνίδου, γράφων. ὦδε: “Ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα Ναίς ὄνομα, ἧς Ἄρχίας κύριός ἐστιν, ὁ δ' Ὑμέναιος ἐπιτήδειος, ὁ Φιλωνίδης δ' ἐρᾶν φησίν.” Μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ: μήποτε δὲ καὶ τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει Ἐρᾶ δὲ Λαίς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; γραπτέον Ναίς, καὶ οὐ Λαίς.” (Athenaeus, I. XIII, p. 592, d.)
- vs. 180. ἐμπέσοι γέ σοι. “Fortasse Pluti sunt.” Meineke. (Ann. crit. adiecta editioni Tauchnitz., II, p. XXX.)
- vs. 188. Hunc versum expungendum esse iudico. Argumentatur enim Chremylus sic: Multo plus vales; nam ceterarum rerum omnium, nobilium vilium, hominibus est satietas, tui vero adhuc nemo plenus

fuit. Ita demum oratio recte procedit; tam, quidnam significat illud ὥστε? Neque difficile est eius originem indagare: natus est enim e vs. 193.

- vs. 196. ἀνύσηται. *Medium ἀνύσηται pro activo ἀνύση* e certissima emendatione Dawesii (l. l., p. 385.) receperunt Brunckius et Porsonus; *spiritum* mutavit Dobraeus. Ceteroquin Porsonus ubique formam Atticam ἀνύτειν restituit. (Vide infra, ad vs. 607.) Cf. Grammaticus Bekkeri (Anecdd., p. 411, 28.): Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύτειν δὲ τὸ σπεύδειν. δασεῖα δὲ ἡ πρώτη. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν, ὡς ἡμεῖς; quam λέξιν depromptam esse ἐκ τῶν Αἰλλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως Ἀττικῶν Ὀνομάτων docet Cobetus. (Mnem., X, p. 76.)

- vs. 197. ἢ φῆσιν οὐ βιωτὸν εἶναι τὸν βίον.
 "In the preceding editions it is thus:
 ἢ φησιν, οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
 where αὐτῷ, not εἶναι, ought to have been omitted." Porson. (Tracts, p. 81.) Recentiores editiones habent αὐτῷ, om. εἶναι. Meinekius exhibet quod nos quoque olim iam dederamus. (Obs. crit., I, p. 48.)

- vs. 199. πλὴν ἐν μόνον· δέδοικα ΧΡ. φράζει, τοῦ πέρι;
 ΠΛ. ὅπως ἐγὼ — δεσπότης γενήσομαι.
 Omnes ad hunc diem editores interrupserunt sic:
 πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. ΧΡ. φράζει, τοῦ πέρι;
 unus Girardus observavit varietatem constructionis:
 ἐν μόνον — τοῦ πέρι, quam tamen vitiosam esse

- ὤσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι. 1160
 EPM. ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἑρείεις;
 Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
 ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοῦς καὶ γυμνικούς.
 KAP. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν
 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βίότιον. 1165
 οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
 σπείδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
 EPM. οὐκ οὖν ἐπὶ τούτοις εἰσίω; KAP. καὶ πλῦνέ γε
 αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
 ἴν' εὐθέως διακονικός εἶναι δοκῆς. 1170

ΧΟΡΟΥ.

- IEP. τίς ἂν φράσει' ὅπουστι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
 XPE. τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτιστε; IEP. τί γὰρ ἄλλ' ἢ κα-
 κῶς
 [ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλούτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν]
 ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ; καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
 καὶ ταῦτα τοῦ σωτήρος ἱερεὺς ὢν Διός. 1175
 XPE. ἢ δ' αἰτία τίς ἐστίν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
 IEP. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοί. XPE. τίνοσ οὐνεκα;
 IEP. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
 ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος
 ἔθνευ ἂν ἱερεῖόν τι σωθεῖς, ὁ δέ τις ἂν 1180
 δίκην ἀποφυγῶν· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερειτό τις,
 κάμει γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἰς
 θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται,
 πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυριοί.
 XPE. οὐκ οὖν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις; 1185
 IEP. τὸν οὖν Δία τὸν σωτήρα καὐτός μοι δοκῶ
 χαίρειν ἑάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
 XPE. θάρρει· καλῶς ἔσται γάρ, ἣν θεὸς θέλῃ·
 ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδι,

vere; igitur coniungit ὄρατε μὴ — XP. φρόντιζε μὴδέν, tum corrigit ὄρα δὲ μὴ — et quod aliter “Pluti verba iis quae antecedunt ἀσυνδέτως addita sunt”, et “quod Plutus, postquam in proximis cum solo Chremylo collocutus est, hic, ubi non habet, cur Carionis rationem habeat, alterius personae utitur numero,” Hoc habet quidem quo se commendat, illud vero non est necessarium. Chremylus enim iterum (quemadmodum supra, in vs. 199.) interpellat Plutum τὸν δειλὸν ad *primam* quamque vocem qualiscumque locutionis, quae vel minimum timorem aut cunctationem indicare ac prodere possit; quare non est interpungendum omnino.

- vs. 216. καὶ δεῖ. Ita e codd. exhibent Brunckius, Porsonus, Dobraeus, Elmsleius (ad Eurip. Med. vs. 387.), Bekkerus, alii. In nonnullis libris scriptum est κἄν, quod peperit editorum, non codicum, lectionem δέῃ vel δῆ. Cobetus vult κἄν χρῆ (Mnem., II, p. 221.), quod in textum recepit Meinekius. Vulgata tamen vitio carere mihi videtur, nam καὶ δεῖ, κἄν δέῃ et κἄν χρῆ usurpantur promiscue. (Cf. Lysist. vss. 123 et 133.) Quod vero Cobetus in nostro versu reponere vult, id potius reponatur in Ran. 265, ubi legitur κἄν με δῆ, pro quo Meinekius edidit κἄν δέῃ. Sed aegre desidero pron. personale.
- vs. 245. ἔτυχες οὐδέπω ποτε. Vulgo legitur οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, Ven. om. οὐκ et habet οὐδέπω ποτε, complures codd. praebent ἔτυχες, unde

Bergkii lectionem constituit quam nos secuti sumus, quamque probat Meinekii, (l. l., p. 210.) De hoc usu verbi *τυγχάνειν* copiose disseruit Cobetus. (Nov. Lectt. p. 200, sqq.) Cf. infra, vs. 636.

vs. 255.

ὡς ὁ καιρὸς οὐ χὶ μέλλειν.
Rav. omittit articulum, Ven. habet *οὐ γὰρ καιρὸς*, unde legendum aliquando putavi: *οὐ γὰρ καιρὸς ἐστι μέλλειν*, quod Meinekio quoque non displicet (l. l., p. 210.); cuius tamen sententiam amplecti non possum dicentis: "Hoc certum est, in recepta lectione ferri non posse articulum. — Incertus haereo de Thesmoph. 661: *μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρὸς ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι.*"

(Adde Soph. Oed. Tyr., vs. 1050:

σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠύρησθαι τάδε.)

vs. 258.

ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἤδη;
"Propter ἤδη ad γέροντας desidero participium verbi substantivi, ac cum Cod. A *ἀνδρας* omittat, non dubitavi rescribere: *ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ὄντας ἤδη;*" Meineke. (Ibid.) Cf. Vesp. 278, Acharn. 222; Xenarchi fr. III, 14.

vs. 259.

καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι. Ita transponi iussit Reiskius verba: *πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι*, probantibus Dindorfio et Cobeto (Mnem., II, p. 221.), improbante Meinekio. (l. l., p. 211.)

vs. 264—274.

Ordinem horum versuum turbatum esse viderunt iam alii, qui variis transpositionibus eum restituere conati sunt; quod equidem parvo negotio sic effici posse putaverim:

- (268.) 264. ΧΟΡ. ὃ χρυσὸν ἀγγελίας ἐπῶν, κτέ.
 (269.) 265. δηλοῖς γὰρ κτέ.
 (270.) 266. ΚΑΡ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν κτέ.
 (264.) 267. ΧΟΡ. ἔστιν δὲ δὴ τί κτέ.
 (265.) 268. ΚΑΡ. ἔχων ἀφίεται δεῦρο κτέ.
 (266.) 269. ῥνπῶντα, κυφόν, κτέ.
 (267.) 270. οἶμαι δέ, κτέ.

In 268 pro ἔχων cum nonnullis praetulerim ἄγων,*
 quocum coniungatur δεῦρο. Cf. infra, vs. 285.

vs. 271. μ' ἔπειτ' ἀπ. Vulgo legitur ἡμᾶς ἀπ., Ven. ha-
 bet ἡμᾶς ἔπειτ' ἀπ. Quod nos rescripsimus de-
 betur Meinekio.

vs. 272. καὶ ταῦτά μου βακτηρίαν ἔχοντος. Scribebatur
 καὶ ταῦτ' ἐμοῦ. At non adeo urgendum est pro-
 nom. personale, sed multo magis subst. βακτηρίαν.

vs. 277. ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δι-
 κάζειν,

σὸ δ' οὐ βαδίσεις;

Coniicio legendum esse: μὲν νῦν ἔλαχε. Scho-
 liastes Ven. annotat haec: Δέον εἰπεῖν αὐτὸν ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ σου τὸ γράμμα ἔλαχεν, εἶπεν
 ἐν τῇ σορῶ. Particula μὲν requiri mihi videtur
 propter δὲ in vs. sequenti. Porsonus, praeunte
 Dawesio (l. l., p. 223, sq.), scribit λαχὼν, Do-
 braeus (Advn., II, p. 135.): "Nondum omnia ex-
 pedio. Qu. an νῦν εἶ. (ibi) λαχὼν?"

vs. 281. Hunc versum omittunt Rav. et Ven., codices op-
 timi, et primus cancellis sepsit Bergkiius, assen-
 tientibus Meinekio et Bambergio (l. l., p. 65.),

quippe qui vs. putida sit repetitio versus 260. At tamen hic lacunam esse suspicatur inter vs. 280 et 282, idque propter verbum *φράσαι obiecto* carens, quare intercediisse putat verba qualia sunt haec:

τί καὶ θέλων ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.
(Cf. tamen infra, vss. 62 et 65 et 71).

vs. 296. ἡμεῖς δέ γε. Cobetus (Mnem., II, p. 221.) scribere iubet δέ γε pro δέ γ' αὖ, quod legitur vulgo. Alia ratio est Eq. vs. 965, sq.:

A. ἀλλ' οἱ γ' ἐμοὶ λέγουσιν —.

B. οὐμοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν —.

vs. 212. μιμούμενοι κ. Praepositionem ἐκ hic prorsus necessariam esse vidit Cobetus. (Nov. Lectt., p. 444.)

vs. 323. σαθρόν. Vulgo σαπρόν. At salutandi illa formula χαίρειν non est *putrida*, sed iam *antiqua* et *obsoleta* ac *trita*. In uno codice Dobraei supra σαπρόν scriptum est σαθρόν
κακόν.

vs. 335. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμα καὶ πόθεν; In omnibus libris mss. est τὸ πρᾶγμ' εἶη καὶ πόθεν (οὖν om. M.), in impressis τὸ πρᾶγμ' εἶη; πόθεν. Cobetus excussit εἶη (Mnem., II, p. 221.), Meinekius exhibet: τί τὸ πρᾶγμ' ἂν εἶη καὶ πόθεν; Cf. supra, vs. 264.

vs. 338. ἐν τοῖσι κουρείοισι. Ita habet recte codex 1 Porsoni pro vulg. ἐπὶ.

vs. 349. ΒΑΕ. ποῖός τις; ΧΡΕ. ὁποῖός; Ita correxi vulgatam lectionem οἷός; In talibus enim repetitionibus mirabunde vel indignabunde rogantis proprium

est ὁποῖος; quemadmodum τίς; — ὅστις; πόσος; — ὁπόσος; πῶς; — ὅπως; similia.

In vs. praecedenti pro altero ξνι de Bamberg scribere mavult ἔτι. (l. l., p. 67, sq.)

vs. 368. ἀλλ' ἐστὶν ἐπίδηλον τὶ πεπανούργηχ' ὄτι.

Est haec simplicissima Bergkii emendatio lectionis vulgatae πεπανουρρηκότι. Meinekius (l. l., p. 211.), "Recte," inquit, "sic mihi locum emendare visus sum: ἀλλ' ἐστὶν ἐπίδηλον ὅτι πεπανούργηκέ τι. Similiter Bergkium correxisse video, ἀ. ἔ. ἐ. τὶ πεπανούργηχ' ὄτι, sed structura, ut mihi quidem videtur, minus expedita."

Verum immemor fuit vir summus legis metricae: *dactylum in tertia sede* et quinta stare non posse, nisi aut totus in eodem vocabulo contineatur, aut prima syllaba sit in caesura. (Cf. supra, ad vs. 171.)

In vs. superiore pro ἔχει Ven. habet μένει pro varia lectione; "quod fortasse praestat." Meineke. (l. l., p. 211.)

vs. 369. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις. Elmsleius (ad Acharn. vs. 255.) mavult σὲ, quod recepit Meinekius; *accusativus* autem legi certe quidem *potest*, non tamen *debet*.

vs. 371. ἔχον. Fortasse legendum est ἔχει.

vs. 385. τῶν Ἡρακλειδῶν — τῶν Πамφίλου. "Pamphilus (fuit) Apellis praeceptor. Visebatur Athenis pictura eius, in qua Heraclidae supplicabant Atheniensibus eorumque auxilium implorabant contra Eurytheum. Haec autem pictura videtur olim periisse,

nam Scholiasta annotat suo tempore picturam quidem exstitisse, in qua Heraclidæ supplicantes repræsentarentur, sed Apollodori, non Pamphili opus. Et hinc fortasse explicandum est, quomodo quidam interpretes Pamphilum pro tragico habere potuerint. (Cf. Schol.)” Halbertsma. (Prosop. Aristoph., p. 95.) Vid. K. F. Hermann, Abhandlungen, Gött., 1849, p. 47, n. 16.

vs. 388. ἀπαρτί. De hoc adverbio vide quæ habent Grammaticus Bekkeri (Anecdd., 418, 15.) et Suidas in v., sumta ex Aelio Dionysio, Antiatt. (Ibid., p. 79, 30.) et Lex. Rhet. (p. 210, 23.)

vs. 399, sq. XPE. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛΕ. τί φής;

οὐ τῷ μεταδοῦναι; XPE. μὰ Δία' δεῖ γὰρ πρῶτα
Frustra, mea quidem opinione, laborarunt interpretes ut ostenderent ad τῷ μεταδοῦναι ex antecedd. repeti posse præp. ἐν. Quid, si locum constituimus ita :

X. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. Β. τί φής;
X. ἐν τῷ μεταδοῦναι; μὰ Δία' δεῖ γὰρ πρῶτα
Chr. Num putas rem iam in eo esse ut amicis meis de Pluto impertire possim? vah, minime!

vs. 406. εἰσάγειν habet cod. V et 3 Porsoni; ceteri εἰσαγαγεῖν.

vs. 408. ἔτ' ante ἐστ' inseruit Bergkianus. “Pro νῦν nescio quis mavult τῶν.” Halbertsma. (l. l., p. 99, n.)

vs. 422. ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.

Part. μὲν, quæ hic est nihili, omittit cod. V

et 1 Porsoni, 4 Porsoni om. γὰρ, ceterum omnes consentiunt. At Penia non *videtur* pallida esse, sed revera *est*; quare Velsenus (l. l., p. 413.) coniecit legendum esse: ὠχρὰ μαιὰς εἶναι μ. δ., cui lectioni egregie conveniret voc. *μανικὸν* in responso Blepsidemi, vs. 424. Displicet tamen haec coniectura Meinekio, qui nihil de toto versu Aristophanem scripsisse praeter σὺ δ' εἶ τίς; cetera a stulto quodam interpolatore adiecta esse opinatur, qui integrum trimetrum requireret, quo non opus esse docere potest Acharn. 407, Nub. 235, Ran. 664. (l. l., p. 212.)

vs. 436. ἦ ταῖς κοτύλαις αἰεὶ με διαλυμαίνεται.

Quid sit *διαλυμαίνεσθαι τινά τι* haud facile dixerit aliquis; *διαλυμαίνεσθαι τινα* est *vecare, cruciare aliquem*, ut in Ran. vs. 59:

τοιούτος ἡμέρος με διαλυμαίνεται.

διαλυμαίνεσθαι τι est *foedare, corrumpere aliquid*, vid. eiusd. f. vs. 1062:

ἀμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

et usurpatur eximie de eo qui *μέτρα ξηρά* vel *ὑγρά* adulterat, qualis quis est in Thesm. vs. 347, sq.:

κέῖ τις κάπηλος ἢ καπηλὶς τοῦ χόδου

ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται.

Quare suspicor legendum esse:

ἦ τὰς κοτύλας αἰεὶ γε διαλυμαίνεται.

Ἄεὶ γε eodem modo usurpatum invenitur in fragmento Alexidis apud Athenaeum, IV, 164, F:

αἰεὶ γ' ὁ Χαιρεφῶν τιν' εὕρισκεί τέχνην

vs. 441. ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγωμεν μίαν;

Ita pro varia lectione vulg. φεύγωμεν habet cod. A, tum Dobraeus ad Porsoni Plutum annotavit: “φεύγωμεν Dorv. probante in adversariis Valckenaerio.” Simile autem mendum resedit in Av. vs. 1639:

ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μῖα πολεμήσωμεν;
ubi, cum levi mutatione ordinis verborum, legatur:
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς πολεμήσωμεν μῖα;

vs. 456, sq. τί λαιδορεῖς,

ἡμῖν προσελθοῦς, οὐδ' ὄτιοῦν ἀδικουμένη;

Revocavi *activum* λαιδορεῖς, quod est in compluribus libris mss., pro *medio* λαιδορεῖ. Quos igitur reprehendit Scholiastes, eos recte scripsisse equidem puto; commentatur enim sic: “τί λαιδορεῖ;] Τὸ λαιδοροῦμαι παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ· ὁ καὶ ἀγνοοῦντες τινες λαιδορεῖς ἐνταῦθα γράφουσι, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προσελθοῦσα συνάπτουτες.” Per formam autem activam vehementius aliquid et acerbius significatur quam per mediam, et λαιδορεῖν (*convicia congerere*) proprium est mulierum ἀγοραίων, atque egregie locum suum occupat in Lys. vs. 460:

ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριοτοπώλιδες,
οὐ λαιδορήσει, οὐκ ἀναισχυντήσετε;
Cf. quoque Pac. vs. 651, sq.

vs. 461, sq. Bentleius legere iubet: εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις

ἀγαθὸν (vel ἀγαθὰ, ut versus fiat numerosior) πορίζομεν; τί δῆτ' ἄν ὑμεῖς (vel τί δ' ἄν ποθ' ὑμεῖς). "Malim ἀνθρώποις ἀγάθ' ἐκπορίζομεν; τί δ' ἄν ποθ' ac πόθ' est in cod. Dorv." Meineke. (in Praef.) Bentleio obtemperans scripserim: εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὰ πορίζομεν; τί δ' ἄν ποθ' ὑμεῖς ἂ. ἔ.;

- vs. 475. Valde mihi suspectus est hic versus, et ab interpolatore profectus videtur; nam pugnat fronte adverso cum vs. 509, sq., ad quem Scholiastes, τὴν ἐναντιότητα tamen intelligens, "πάλιν δῆλον," inquit, "ὅτι οὐκ οἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην καὶ τὴν τοῦ Πλούτου ὅτι πρὸς μόνους τοὺς δικαίους ἤξει." Dicam quod sentio: totus hic Actus II mihi quidem parum cohaerere videtur cum Actt. I, III, IV et V, ita ut fabulae oeconomia mirum in modum disturbata sit; in eam enim Peniae disputatio, qua sui necessitatem liquido demonstrat, praeclara illa per se ac subtilis, minime quadrat. Praeterea, ut drama nunc se habet, Chremylus male sibi constat, quippe cuius consilium modo esse videatur ut solos iustos et sapientes divites reddat (vid. e. c. vss. 386, sqq., 489, sqq.), modo ut paupertatem omnem expellat (vid., inter alios, vs. 460, sqq.); at contra Penia, inde ab introitu suo in scenam, unum hoc tantum et novit et tenet constanter (vid. e. g. vss. 430, 433, sq.); quare vs. 475 ab eius persona prorsus abhorret. De fabula Aristophanea

Pluto, qualem habemus superstitem, e duabus poetæ comici pristinis editionibus (annorum 408 et 388 a. C. n.) misere conflata, quam opinionem, ab aliis olim prolatam, in quibus a Brunckio quoque (ad vs. 115), impugnavit Ritterus (de Aristoph. Pluto, Bonn. 1828.), qui postea socium nactus est Car. Fr. Hermannum (l. l., p. 45.), dicitur alias.

vs. 485. οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντες· τί γὰρ
Ante Meinekium vulgo edebatur vitiose φθάνοιτον
(sic) et πράττοντ' ἢ τί γὰρ, praebentibus tamen
optimis codicibus *pluralem* tam *verbi* quam *parti-*
cipi, cuius vestigium quoque apparet in iis, qui
habent πράττοντ' εἰ.

vs. 492, sq. τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μάλιστα εὖρομεν
ὥστε γενέσθαι

βούλευμα καλὸν κτέ.

Prioris horum versuum syntaxis torsit interpretes; nec mirum. Ordinem verborum statuunt esse hunc: ἡμεῖς οὖν ἐπιθυμοῦντες ὥστε τοῦτο γενέσθαι, et quamquam Brunckius melius vertit: *Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulcrum etc.*, locum tamen intactum reliquit. Omnes difficultates sublatas fore arbitror si legeretur:

τούτου δ' ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μάλιστα εὖρομεν,
ὥστε γενέσθ' ἂν,

βούλευμα καλὸν κτέ.

vs. 498, sq. ΧΡΕ. τί ἂν ἐξέυροι τις ἄμεινον;
ΒΑΕ. οὐδέν' ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς·

Ita scripsi ex emendatione Cobeti (Hyperid. or. fun., p. 38.), quum vulgata habeat: *τίς ἂν ἐξέυροι ποτ' ἄμεινον; οὔτις*. Rav. Ven. aliique codd. praebent *οὐδέίς*. Meinekius Cobetum nimiae audaciae accusat, nec in priore vs. quidquam mutat nisi *τίς* in *τις*, in altero tamen reponit *οὐδέν*. (l. l., p. 212.)

- vs. 505. ΒΛΕ. *εἰ παύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος*. Constitutus est versus ita e variis codicum lectionibus, et Blesidemo tributus propter demonstrativum *ταύτην*. (Cf. vs. 484, 499 et 580.)
- vs. 521. *παρὰ ληστῶν κἀνδραποδιστῶν*. Hanc veram esse scripturam pro vulgata *παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν*, vel, quod habent Porsonus et Meinekius, suadente Hemsterhusio, *παρ' ἀπίστων ἀνδραποδιστῶν*, iam dudum didiceram e scholiis, quae haec continent: “*διεβάλλοντο γοῦν οἱ Θετταλοὶ ὡς οὐ μόνον τοῦτοις χαίροντες*”, (*ἀνδραποδισμοῖς*) “*ἀλλὰ καὶ ληστείας*.” Θ. Iunt. — “*εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν*.” (l. *παρὰ ληστῶν κἀνδραποδιστῶν*) “*δεικνὺς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος ληστείας ἐχρῆτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς*.” C.; nunc, doctorum virorum annotationes accuratius perscrutatus, video Bergkium in Praefatione editionis suae alterius scripsisse: “*παρ' ἀπίστων ἀνδραποδιστῶν*] *παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν*, nisi forte scrib. *παρὰ ληστῶν ἀνδραποδιστῶν*”; postquam in priore commentatus fuerat:

“π. πλείστων ἀνδρ., conjicio παρ’ ἀπίστων ἀνδρ.” Igitur fere idem observavit.

In vs. 531 omnes paene post Porsonum editores receperunt *futurum* ἔσται pro *praesenti* ἐστίν, tum nonnulli *dativum* ἀποροῦντι, quem commendavit Valckenaeus (Diatr., p. 150.); libri variant inter ἀποροῦντα, ἀποροῦντας et ἀποροῦσι, quod dedit Brunckius. Sed neque *futurum* neque *dativus* mihi quidem necessaria videntur, quia est sententia generalis.

vs. 534. πενίαν. Meinekius suspicatur poetam scripsisse πείναν, quae vox tamen abest ab ore comicorum, qui vocab. λιμός solent usurpare.

vs. 535. φῶδων. Erotianus (p. 388 ed. Franz.): “φῶδες: ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρική. καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψυχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί (fragm. I, 124.)

A. πάρεσο, κατέτριβεν ἰμάτια. B. κάπειτα πῶς φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν’ ὄλον;”

Pro πάρεσο Meinekius coniicit πάρες, ὦ, Dindorfius παρὰ σοί. Fortasse legendum:

παρὰ σοί κατέτριβε θαιμάτια.

vs. 536. κολοσυρτο ὦ. Ita recte Bentleius, Kusterus et Meinekius, pro vulg. κολοσυρτόν.

vs. 537. φθειρῶν δ’ ἀριθμὸν dedi pro τ’ ἀριθμὸν ex emendatione Kusteri.

vs. 546, sq.

ἄρά γε πολλῶν

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνωσ’ αἴτιον

οὔσαν;

Differt aliquid utrum πάντες ἄνθρωποι dicatur an πάντες ἄνθρωποι; illud enim est *homines omnes certi cuiusdam generis*, hoc vero *homines universi*; quare *articulus demonstrativus* hic stare non potest. (Vide omnino vs. 461, 507, 780.) Chremylus autem ironice respicit verba, quae Penia locuta est in vs. 468, sqq.; igitur legerim: ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις. (Cf. vs. 500 et 598.)

vs. 548. ἐπεκρούσω. Ita a Goth. Jungermanno correcta est vulg. ὑπεκρούσω. (Vid. ad Pollucis l. IX, s. 139: “Ἀριστοφάνης δ’ ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι ἐπὶ τοῦ νουθεῆσαι κέχρηται.”)

vs. 549, sq. ΧΡΕ. οὐκ οὖν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν
 φάμεν εἶναι ἀδελφήν;
 ΠΕΝ. ὑμεῖς γ’ οἴπερ καὶ Θρασύβουλον Διονυσίῳ εἶναι ὁμοιον.

Chremylo obiicit Penia hoc; “Vos quidem arguitis paupertatem, minime eam turpem, sororem esse squalidae mendicitatis; vos, qui sane etiam cives nobilissimos, optime de patria meritos, cum nequissimis hominibus aequiparatis.” Quapropter nominum propriorum *casus* mutavi, pro *dativo* Θρασυβούλῳ *accusativum*, et pro *accusativo* Διονυσίῳ *dativum* scribens. Sed, quis tandem fuit iste Dionysius? Si credas Scholiastis et interpretibus, notus ille Syracusarum tyrannus. At vide nonne alium spectaverit poeta. Plutus altera, ut iam admonuimus, acta est a. 388 a. C. n., igitur duobus fere an-

nis post necem Thrasybuli. Quid autem factum Athenis brevi post eam? Ergocles quidam, qui ad Hellespontum in classe militaverat, cui praeerat Thrasybulus, cuius unus ex amicis ac fortasse etiam collegis erat, accessit fuit crimine peculatus et munerum acceptorum; in quo iudicio ab accusatoribus contra Thrasybulum quoque mortuum insimulationes illatae sunt. Audiamus Lysiam (c. Ergoel., §. 8.): “Θρασύβουλος μὲν οὖν (οὐδὲν γὰρ δεῖ περὶ αὐτοῦ πλείω λέγειν) καλῶς ἐποίησεν οὕτω τελευτήσας τὸν βίον· οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν οὔτε ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, οὔθ’ ὑφ’ ἡμῶν ἀποθανεῖν ἤδη τὶ δοκοῦνθ’ ἡμᾶς ἀγαθὸν πεποιθῆναι, ἀλλὰ τοιούτῳ τρόπῳ τῆς πόλεως ἀπαλλαγῆναι.” (Vide quae antecedunt, § 4, sqq. Cf. quoque Grote, Hist. of Greece, v. IX, p. 367, sq. ed. N. Eborac.) Iam si attendimus locum Demosthenis in orat. de falsa legat., § 180, ubi dicit: “Τοῦτο τοίνυν αὐτό, ἄνευ τῶν ἄλλων, ἡλίκον ἐστ’ ἀδίκημα τὸ Θράκην καὶ τὰ τεῖχη προέσθαι, μυρὶ ἂν εἴη λέγειν, καὶ ὅσοι διὰ ταῦτ’ ἀπολώλασι παρ’ ἡμῖν, οἱ δὲ χρήματα πάμπολλ’ ὠφλήκασιν, οὐ χαλεπὸν δεῖξαι, Ἐργόφιλος, Κηφισόδοτος, Τιμόμαχος, τὸ παλαιὸν ποτ’ Ἐργοκλῆς, Διονύσιος, ἄλλοι,” κτέ., manifestum est Dionysium quemdam, hominem nefarium, Ergoelis causa implicatum fuisse, ac fortasse eorum numero, quos significat Lysias (§ 4, i. f.) narrans Thrasybulum Ἐργοκλέα καὶ τοὺς

κόλακας τοῦς αὐτοῦ πλουσιωτάτους τῶν πολι-
τῶν reddidisse. Quid mirum criminationes istas,
in integrum virum congestas, aegre tulisse omnes
bonos, qui beneficiorum a Thrasybulo in populum
Atheniensium collatorum memores essent, ideoque
poetam opportunitate mox sibi oblata usum esse
ut acriter perstringeret ingratos illos, qui patriae li-
beratorem cum patriae proditore aequarent. — Unus
tamen est locus in scholiis ad h. v. non prae-
tereundus, ubi legitur: “μᾶλλον δὲ ἂν τις ὑπο-
νοήσειεν ἕτερον Διονύσιον Θρασυβούλου τοῦ
Κολλυτέως ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι.”
(De tribus ultimis vocabulis vid. Adnot. in Schol.
ed. Didot.) Is autem idem ille Dionysius esse po-
test, qui, cum tribus aliis ducibus classis Atticae,
Antalcidan ad Proconnesum persequi voluit, quod
tradit Xenophon in Hellen. l. V, c. 1, § 26 (in
qua eadem § Thrasybuli Collytensis mentio fit), qui-
que una cum Ergocle a Demosthene nominatur. —
Utcunque est, sive cum vulgo Scholiastarum Dio-
nysium Syracusanum intelligere malueris, sive me-
cum consenseris, *permutatio casuum* omnino neces-
saria est.

vs. 566. De hoc versu spurio satis est relegasse ad Por-
soni Advn., p. 34, sq. Ὁβελίζει quoque Bentleius.

vs. 578. αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμα
ἐστὶ δίκαιον.

Articulum ad δίκαιον desiderabat iam Hemster-
husius, cui omnes insequentibus editores assensi sunt,

variis coniecturis et transpositionibus loci emendationem tentantes. Unam commemorabo, Dindorfii illam: αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν ἐστὶν χαλεπὸν τὸ δίκαιον.

quam levi tantum mutatione receptam velim sic: αὐτοῖς. οὕτω χαλεπὸν διαγιγνώσκειν ἐστὶν τὸ δίκαιον.

Est autem τὸ δίκαιον *subiectum*, et οὕτω χαλεπὸν διαγιγνώσκειν ἐστὶν *praedicatum*, eademque constructione dictum qua supra, in vs. 489:

φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως.

vs. 582. τοῦτ' ἤδη φανερώς σε διδάξω. Porsonus tacitus in textum subdidit φανερώς ἀποδείξω, quod probant Bergkii et Meinekii. Dobraeus (*Advv.*, II, p. 142.) annotat: “ἐπιδείξω et διδάξω confusa in *Antiph. Athen.* pp. 487, d., 666, f. *Ran.* 985 (954) ἔδειξα male *Suid.* ib. 1094 (1062) καταδιδάξαντος B.”

vs. 584. Hunc versum uncinis inclusi, iubente Cobeto (*Mnem.*; II, p. 221.), cui paruit Meinekii quoque.

vss. 586 et 592. Recte Porsonus scribit κοτινῶ στεφάνω, non κοτίνω, ut ceteri, excepto Bekkero; adiectivum enim est κοτινοῦς. Meinekii tamen (in *Add.* ad l. l., p. VIII.) “Recipere”, inquit, “debam Porsoni emendationem κοτινῶ στεφάνω.”

Ven. habet κοτίνου στεφ., quod bene Graecum esse videtur; eodem modo dicitur στέφανος δάφνης et δάφνιος.

vs. 587. Edidi δηλος pro δηλοῖ ex emendatione Cobeti. (Mnem., II, p. 222.)

vs. 595, sqq. φησὶ γὰρ αὐτῆ
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ
μῆν' ἀποπέμπειν,
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν πρὶν
καταθεῖναι.

Ita legitur vulgo; sed frustra explicare conaberis infinitivum *ἀκτινὶ καταθεῖναι*, et quidquid e praecedentibus subaudire volueris, nihil egeris. Unice verum est *κατακεῖσθαι*, quod de meo substituere non dubitavi.

vs. 598. ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς.

Male nonnulli γρύξῃς recte enim Thomas Mag.: "Τὸ μὴ ἀπαγορευτικόν ἐστι. καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεστώτος προστακτικῶ συντάσσεται, ἐπὶ δ' ἀοριστοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑποτακτικῶ. οὐ γὰρ ἐρεῖς ἐπὶ ἐνεστώτος μὴ τύπτῃς, ἀλλὰ μὴ τύπτε, μὴ τύψῃς δ' ἐπὶ ἀοριστοῦ καὶ τῶν ἄλλων χρόνων." Unus adhuc superest locus in Aristophane, qui hanc certissimam regulam subvertere videtur: Theamoph. vs. 870:

μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.
ubi vel *obiecti* absentia mendum prodit. Corrigo:

μὴ ψεύδε μ', ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.
vs. 645. δρῶσ'. Olim corrigebam δρᾶν; nuper autem Meinekus (l. 1., p. 213.) δρᾶσ', i. e. δρᾶσαι, proposuit, dubitanter; nam quominus *infinitivum* pro *participio* rescribat retinet eum Eccl. vs. 502:

μίσει σάκον πρὸς τοῖν γνάθῳιν ἔχουσα.

minus recte, ut opinor; nam pro *participio* probabili coniectura legeris ἔχειν σύ.

- vs. 660. *προθύματα*. Scholiastes pro varia lectione habet *θυλήματα*, quod Bergkiius et Meinekiius praetulerunt, eaque vox saepius occurrit apud comicos, contra *προθύματα* numquam. Sed vide annot. ad vs. sq.
- vs. 661. *πέλανος*. Bergkiius in edd. suis 2^a. et 3^a. in textum intulit adiect. *μέλανος*, quae correctio Meinekio probanda videtur. Omnino vero audiendus est summus Hemsterhusius, qui duo hos versus supra soccum adsurgere observavit; et sane non solum voc. *προθύματα*, sed ipsum quoque *πέλανος*, ut et *καθοσιοῦν*, aliena sunt a comoedia. Plura quidem sunt in vicinia, quae tragicum habent colorem.
- vs. 669. *παρήγγειλ' ἐγκαθέδειν* est emendatio Porsoni vulgatae *παρήγγειλεν καθέδειν*. Eadem significatione *compositum* occurrit in *Lysistr.* vs. 614:
οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθέδειν ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος.
- vs. 673. *ἀθάρης*. Vide Collectorem τῶν *χρησίμων λέξεων* in Bekkeri *Anecdotis*, p. 351, 12.
- vs. 687. *ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὔδιδάξατο*.
Pro αὐτοῦ Velsenus mavult αὐτὸς. (l. l., p. 415.)
Alterum *acristi medii* verbi *προδιδάσκειν*, sensu activo usurpati, exemplum invenitur apud Sophoclem, in *Trachin.* vs. 681.
- vs. 688. *ὡς ᾤσθετο δή*. Part. *δή* om. Rav. Ven. m. Porsonus coniecit *ᾤσθάνετο*, quam coniecturam Meinekiius

habet in textu. (Vid. G. Hermannii Epit. doct. metr., p. XVI.)

- vs. 689. τὴν χεῖρ' ὑφῆρει. Bergkiius edidit τὴν χεῖρ' ὑπερῆρε, quod hic minus placet; cf. quae ad ed. Porsoni praebet Dobraeus, qui (Advn., II, p. 143.) coniiicit: ἄρασ' ὑφῆρει, i. e., ἄρασα τὴν χεῖρα, ὑφῆρει τὴν χύτραν, quae coniectura ita placuit Meinekio ut eam etiam in textum susceperit. Verum non negligendum est quod exhibent scholia: "τὴν χεῖρ' ὑφῆρει: (Ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ. [ἦ ἐξέτεινε. καὶ] Μένανδρος "ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.")" V. Iam quid huc facit interpretamentum ἐκτείνει ac versus Menandri, nisi Scholiastes legerit: τὴν χεῖρ' ἐξῆρε, quod huic loco egregie convenire videtur; vetula enim manum tollit e pallio, ut eam in ollam imponat, quam tamen quum Cario mordicus arripiat subinde retrahit, ac deinceps iterum se involvit.

Post vs. 696 unum vel duo versus excidisse suspicatur Meinekiius.

- vs. 702. ὑπερρυθρίασε. Valde plausibilis videtur correctio Bergkii legentis ὑπερρυθρίασε. Cod. Rav., atque alii nonnulli, habet ὑπερρυθρίασε.

- vs. 704. Γ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; K. οὐ μὰ Δ' οὐδ' ἐφρόντισεν. Velsenus (l. l., p. 415.) hunc versum distinguit sic:

Γ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος οὐ; K. μὰ Δ' οὐδ' ἐφρόντισεν. cui levissimae mutationi favere videtur annotatio Scholiastae: "αὐτὸς δ' ἐκεῖνος: τῆς ρίνος

οὐκ ἐπελάβετο δηλ." Assentitur Meinekius. (l. 1., p. 214.)

vs. 719. συμπαραιμγνώω. "Δεικνύειν, δεικνύω, ὀμνύω et sim. sequiora sunt et sub Menandri aetatem propullularunt." Cobet. (Var. Lectt., p. 317.)

vs. 723. ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη. Risum dei ab hoc loco alienum putat Meinekius, et suspicatur poetam scripsisse: ὁ δὲ θεός γ' ἐλάσας ἔφη, nempe percussit Aesculapius hominem baculo suo, ut eum a fuga revocaret. At Neoclidus non *fugit*, sed exsiluit atque *aufugere volebat* (est enim ἔφευγ' *imperfectum voluntatis*), deus vero risit, et, "hic iam conside," inquit; quo quidem risu dictoque nebulonem lacesseret magisque cruciaret. Tum, vereor ut verbum ἐλαύνειν, significans *percutere*, apud comicos inveniatur; est autem epicum; cf. Hom. Odys., X, 293:

ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδω.

vs. 725. ἴν' ὑπομνύμενον παύσω σε τὰς ἐκκλησίας.

Girardus primus legit ὑπομνύμενον pro ἐπομνύμενον, quod maxime placuit Dukero, et Brunckio quoque probabile visum est, qui tamen minus recte repudiavit lectionem codicis sui C τὰς ἐκκλησίας, a Rav. et Ven. confirmatam, quamque etiam Bergkii et Meinekii non agnoverunt, τῆς ἐκκλησίας et ταῖς ἐκκλησίαις edentes. *Medium* autem ὑπομνύσθαι recte construi cum *accusativo* probat *passivum* in loco Hyperidis, a Scholiasta ad h. v. citato: "καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας, καὶ ὑπομοσθείσης (l. ὑπομοσθείσης) ταύτης τῆς γραφῆς,

ἀνεβλήθη ὁ ἀγών.” Verterim sic: *ut mea opera desinas exceptiones proponere iis quae in contionibus decernuntur.* Cuius generis ἰπωμοσίαν Meneceles postulavit in illa contione Atheniensium, in qua duces, qui pugnam navalem ad Arginusas fecerant, capitis damnati sunt. (Vide Xenoph. Hellen. I, 7, 34, et Grote, l. l. VIII, 203, not.)

vs. 727. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο.

Haud ita facile ostenderit aliquis quare hoc uno loco Plutum *Plutonem* appellaverit poeta. Idcirco Meinekius conicit: Πλούτῳ ᾿τι i. e. Πλούτῳ ἔτι, *post reliquos etiam Pluto assidebat*, coniectura, ut mihi quidem videtur, infelicior. Fortasse gravior qua corruptela latet in *nomine proprio*, quod potest esse interpretamentum vitiatum *appellativi γέροντι*, quo Plutus in nostra fabula saepius designatur.

vs. 736. ὡς γ' ἐμοὶ ᾿δόκει. In orthographia crasium et aphaeresium potissimum tenui disciplinam H. L. Ahrensi, expositam in commentatione de Crasi et Aphaeresi, quae prodiit Stolbergae Hercynicae, a. 1845.

vs. 768. φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω ᾿κομίσω καταχύσματα.

Ita scribendum esse pro *simplici κομίσω* recte suspicatur Meinekius, coll. Vesp. vs. 819:

θήρων οὔπω ᾿ξεκόμισας τὸ τοῦ Λύκου.

vs. 772. Παλλάδος κλεινὴν πόλιν. Restitui κλεινὴν πόλιν pro vulg. κλεινὸν πέδον e Stephano Byz. in v. ᾿Αθῆναι et e scholiis. (Cf. quoque Porson, Tracts, p. 20.)

- vs. 799. ἐπὶ τούτοις εἴτ' ἀναγκάζειν γελᾶν. Est haec lectio cod. Ravennatis; εἴτ' omittit Venetus; alii habent τούτοισιν et ἐπαναγκάζειν. Van Gent V. D., vocabulis ἐπὶ τούτοις nullum sanum inesse sensum contendens, Aristophanem scripsisse existimat: προβαλόντ' ἔπειτ' αὐτοὺς ἐπαναγκάζειν γελᾶν. (Mnem. VII, p. 216.) Praeter necessitatem, ut opinor.
- vs. 801. ἀνίσταθ' ὡς ἀρπασόμενος τῶν ἰσχάδων.
Primus Meinekius, rationem habens Suidae in v. ἰσχάς, pro *accusativo* τὰς ἰσχάδας, quem habent codices Aristophanis, reposuit *genitivum* τῶν ἰσχάδων, quam lectionem ut speciosam laudavit Dobraeus.
- Vs. 806 damnavit iam Bentleius, cuius iudicium omnes superiores amplexi sunt, praeter Hemsterhusium, qui, "nihil erit, opinor," inquit, "quod quantumvis rigido exactori displiceat, dummodo refingas, ὄντως τὸ πλουτεῖν ἐστὶν ἢ δὲ πρᾶγμα τι, *Est enimvero divitem esse sine controversia res jucundissima.*"
- vs. 813. τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαθροὺς. Adiectivum σαθροὺς legitur in paucis quibusdam mss., idque an potius scribendum esset quam σαπροὺς, quod plerique codices exhibent, dubitavit iam Kusterus.
- vs. 839. αὐχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπόλεσεν.
Meinekius hunc versum Carioni dat, mutato μ' in σ'; rectissime, ut videtur Velseno. At vel sic tamen versum nondum integrum esse arbitror; nam nondum expedire possum participium illud ὦν, quare ἐπέχειν satius duco.

vs. 848. δ φέρει τὸ μετὰ σοῦ παιδάριον τουτί;

Legebatur δ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί;
quod nihil aliud significare potest nisi: *quod tecum fert servulus iste?* absque sensu; quem bene quidem expressit Brunckius vertens: *quod fert puer hic, qui te comitatur?* egregie vero instauravit Meinekii ratione quam simplicissima. Cf. Eccles. vs. 1138: *τασδι μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.*

vs. 848. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων οὖν φέρεις; En iterum Meinekii transpositionem et correctionem vulgatae ἔφερες οὖν; faciliorem eam mutatione Cobeti: ἄρα φέρεις; (Mnem., II, p. 222.)

vs. 853. οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.

Solennes sunt querelae:

οὕτω πονηρῷ συγκέκραμαι δαίμονι.

et:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ.

Hic iocus mihi videtur esse in *adverbis* illis *numeralibus* τρίς etc. et fortasse quoque in lusu ad locutionem singularem fertilitatem et abundantiam indicantem, ἡ γῆ φέρει τριπλάσιον. Quare non sentio cum Bergkio, qui annotavit Scholiasten fortasse πολυτρόφῳ legisse, sed latere aliud quid.

vs. 856, sq. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νῦν, τὰ χρήματα ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας;

Legitur νυνὶ πράγματα. Usitatum autem est δεινὰ, σχέτλια, δίκαια πάσχειν, non vero δεινὰ πράγματα πάσχειν (Cf. Cobet, Nov. Lectt., p. 527.); quare quondam conieceram: νῦν, τὰ χρήματα,

quae vocabula saepius confusa sunt, e. c. paullo inferius, in vs. 871:

κούκ ἔσθ' ὄπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.

Ven. habet *πράγματα*, γρ. *χρήματα*. Nuper Meinekus in eandem suspicionem incidit; nisi quod scribit *νυνὶ χρήματα*. (l. l., p. 217.)

vs. 859. *μὴ λλίπωσιν*. Ita Dawesius pro *μὴ λίπωσιν*.

vs. 870. *μὰ Δί', οὐ μὲν οὖν ἔσθ' ὑγιᾶς ὑμῶν οὐδὲ ξν*.

Est haec emendatio Iosephi Scaligeri, summi viri, in Academia Lugduno-Batava olim Professoris, quem sibi videri paene perfecti critici imaginem referre praedicavit Cobetus. (Orat. p. 25.)

Vulgata exhibet *οὐδενός*. Reiskius et Tyrwhittus, *οὐδέν* requiri videntes, id substituerunt in initio versus pro *οὐ μὲν*, Scaligero autem nemo audiens fuit, praeter Meinekium.

vs. 878. *ἅπασιν ἔσθ' Ἑλλησιν ὁ θεός οὗτος, εἰ*.

Vulgata lectio est *ἅπασι τοῖς Ἑλλησιν*, sed quum hic articulus stare nequeat, et omnes codices, singuli fere alio loco, habeant *ἔσθ'*, versum ita constitui.

vs. 885. *ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος*.

Longum est omnes repetere virorum doctorum ad hunc versum annotationes et explicationes. "Operam plane ludunt", sic iudicabat Dawesius, "qui huius versus vel sensum vel rationem grammaticam exponere satagunt." (l. l., p. 391.) Quod iudicium etiam nunc verum est, quoniam viri eximii coniectura, *ἀλλ' οὐ περίσται συκοφάντου δῆγ-*

ματος, nodum non expedit. Attamen locum difficilem nondum despero, quippe cui remedium invenisse mihi videar. Postquam enim Plutus visum recuperavit, sycophantarum vis ac potentia fracta est et periit, ut ex tota hac scena, a vs. 850 ad 956, apparet, ita ut ab eorum morsibus aut veneno nil amplius metuendum sit; cur viro iusto non modo supervacaneum, sed adeo absurdum fuit annulum magicum emere atque gestare; quod Cario, sycophantae insultans in pernicie, bonum hominem his verbis monuisse affirmaverim:

ἀλλ' οὐδέν ἐστι συκοφάντου δῆγμ' ἔτι.

Ad quae sycophanta, indignatus iniuriam et contumeliam sibi factam, exclamat:

ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή;

vs. 891 cum sequenti transtulerim sic: *Quam sane volo, ea conditione ut id verum sit, tu cum isto teste dirumparis, impletus nihilo quidem.* Quae verba simul tectam continent negationem, in quam invadit sycophanta increpans: ἀρνείσθον;

vs. 896, sq. Δ. κακόδαμον, ὀσφραίνει τι; K. τοῦ ψυχους γ' ἴσως,

ἐπεὶ τοιοῦτον γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.

Si concesseris locutionem ὀσφραίνεσθαι τοῦ ψυχους nihil aliud significare posse nisi *odorari frigus*, i. e. praesentire, cum Velseno statues (vid. l. l., p. 417.) *praesens ἀμπέχεται* huic loco non congruere. Is autem legere suadet:

ἐπεὶ γε τοῦτ' ἀμφέξεται τριβώνιον.

Meinekus, qui idem *futurum* requirit, praestare opinatur:

ἐπεὶ τοιοῦτό γ' ἀμφιεῖ τριβώνιον.

His addere liceat coniecturam meam:

ἐπεὶ τοδί γ' ἀμφέξεται τὸ τριβώνιον.

(*Odoratur fortasse quidem frigus, quo laborabit, quando hocce saltem indutus erit palliastro.*); itaque

Cario consilium suscipit et aperit, quod posthac (vs. 925, sqq.) exsequitur, ut sycophantam veste, qua amictus est, exuat, pallioque detricto viri iusti induat.

- vs. 904. ὅταν τύχη. Vulgatam τύχῳ vitiosam esse vidit Kusterus, qui tamen lapsus est rescribens τύχοι, quod Hemsterhusius in τύχη emendavit, quodque Scholiastes quoque legit et explicavit per: “ὅταν γένηται (τις) καιρὸς πολέμου.” et: ὅταν ἀνάγκη γένηται πράγματος.”
- vs. 908. τί παθών; Ita scripsi pro τί μαθών; qui frequens error huc quoque irrepserat. De ea re vid. Cobet, Mnem. VIII, p. 70.
- vs. 916, sq. οὐκ οὖν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἢ πόλις ἄρχειν καθίστησιν;
- Dobraeus vix putat sanum esse ἄρχειν, cui consentiens Meinekus tentat ἀρχήν, ut legisse videri potest Scholiasta, et confert locum e libro Xenophontis, qui inscribitur Πόροι, c. II. § 7: “εἰ μετοικοφύλακας γ' ὥσπερ ὀρφανοφύλακας ἀρχήν καθιστάμεν”, unde tamen Cobetus ἀρχήν, ut emblema, eiecit. (Nov. Lectt. p. 768.) De subst. ἀρχή

saepiuscule in margine ad magistratum nomina adscripto et in verba scriptoris invecito vide omnino eundem ad Hyperid. or. fun. p. 63, sq.

vs. 920. *πονηρὸν τᾶρα προστάτην ἔχει.*

Ita vulgo; sed observavit van den Es, vir antiquitatum Atticarum peritissimus, quemadmodum in sermone iudiciali Atticorum improbandam esse locutionem *προστάτην ἔχειν* pro *νέμειν*, sic in sermone figurato non audiendum esse qui utatur formula illa (Mnem., VI, p. 446.); quare legendum esse *νέμει*.

vs. 921. *ἡσυχίαν ἄγων.* In plerisque libris scriptis et in omnibus editis est *ἔχων*, constanti vitio. Quid autem sit *ἡσυχίαν ἄγειν* discere licet e Lysiae or. pro sacra olea § 1.

vs. 934. *οἴμοι περιέλειμμαί μόνος.* Legitur *περιέλειμμαί* sine ulla varietate, quod, secundum Scholiastae explicationem, quam acceperunt seriores interpretes omnes, significat "*κατὰ κύκλον ἐλήφθην.*" Fac hoc esse verum. At, si tamen circumclusus est, quid attinet utrum *solus* sit an cum teste suo, cuius non manuum, sed testimonii auxilio indigeat, quo iam privatus est, quum ille timidus se proripuerit, unde *solus* relictus est et *restat*, neque idoneus qui adversarium suum in ius vocet. *Participium perfecti passivi* superest in Eccles. vs. 1139:

οἶνος δὲ Χίβος ἐστι περιλειμμένος,

futurum passivi in Nub. vs. 725:

ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τι περιλειφθήσεται.

- vs. 946. *κᾶν σύκινον*. Ita potius scribendum esse quam *καὶ σύκινον* videatur alicui concedit Hemsterhusius, cui consentit Dobraeus (Advv. II, p. 145, sq.); et scripsit ita Meinekius, iure, ut censeo.
- vs. 957. Hunc versum male repetitum esse e vs. 862 demonstravit Hamakerus. (Mnem., II, p. 17.)
- vs. 976. *εὐπρόσωπον καὶ καλὸν*. Discrimen inter haec duo *ἐπίθετα* haud ita magnum est; quare valde mihi arridet Meinekii coniectura: *εὐπρόσωπον χαπαλὸν*, quae iterum coniuncta invenies in Thesm. vs. 191, sq.
- vs. 979. *ἐγὼ δ' ἐκείνω πάντ' ἂν ἀνθυπηρέτουν*.
 Alii habent *ταῦτα* vel *ταῦτὰ πάνθ'*, alii *πάντα ταῦθ' ὑπηρέτουν*, Hemsterhusius legit *πάντα γ' ἀνθυπηρέτουν*, Dobraeus quod nos dedimus. Neque silentio praetereundus est H. A. Holdenus, Anglus, qui corrigit:
ἐγὼ δ' ἐκείνω γ' αὖ τὰ πάνθ' ὑπηρέτουν.
 quae correctio adeo placuit Meinekio, ut eam in textum induxerit.
- vs. 994. *ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ*.
 "Offensionem habet *πολὺ μεθέστηκεν πάνυ*, pro quo aptius esset:
τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν, πολύ."
 Meinekius. (l. l. p. 219.) Bergkius paullo audacius, "haud dubie," inquit, "corrigen-
δum π. μ. τρόπου", sine articulo. Sed saepius, etiam in hac fabula, adverbium *πάνυ* vocabulis aliquot interpositis a verbo ad quod pertinet dirimitur, v. c. in vs. 198 :

εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ,
 ubi πάνυ componendum est cum adverbio εὖ; no-
 tum est enim εὖ πάνυ λέγεις (Vide supra, vs. 800,
 coll., infra, vs. 1092.) et εὖ λέγειν πάνυ (Cf. Aves,
 vs. 1629.), et in fragmento Antiphanis:

ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ.

(Athen. VIII, p. 342, e.)

vs. 1005. πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἂν ἦσθιεν.

Vulgo legitur ἅπαντα κατήσθιεν, Rav. habet
 ἅπανθ' ὑπήσθιεν, Ven. ἅπαντά -γ' ἦσθιεν, unde
 Meinekius refinxit ἅπαντ' ἂν ἦσθιεν.

vs. 1036. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν με διελκύσειας ἄν.

Legebatur hic versus sic:

διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμεγ' ἂν διελκύσαις.
 quae lectio duplici vitio laborat; neque enim hic
 sanum est ἔμεγε pro enolitico με, neque ferri
 potest forma optativi διελκύσαις; quapropter ver-
 sum genuinum restituisse mihi videor.

vs. 1044. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἦς ὑβρίζομαι.

Pro ὕβρεος Rav. Ven. M. m. aliique codices
 recte habent ὕβρεως, tum Ven. praebet αἰσχύ-
 νομαι pro ὑβρίζομαι, et pro ἐγὼ in Ravennati
 est ἔγωγε, quas lectiones Meinekius singulas re-
 vocavit, scribens:

τάλαιν' ἔγωγε τῆς ὕβρεως· αἰσχύνομαι.

eiecto tamen pronomine ἦς, quod tenent libri ad
 unum omnes. Equidem maluerim:

τάλαιν' ἐγὼ τῆς σῆς ὕβρεως· αἰσχύνομαι.

Me miseram ob tuam contumeliam! pudet me tui.

Eiusdemmodi transpositione medendum esse puto versui Avium 438:

σὺ δὲ τοῦσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις συνέλεξα ἄγῶ φράσον.

in quo articulus τοῖς eo restituendus unde expulsus est: namque sedem suam habere debet in medio vocabulo οἷσ, cuius σ abundat, inter ο et ι, sic:

σὺ δὲ τοῦσδ' ἐφ' ὄτοισί περ λόγοις κτέ.

(Cf. infra, vs. 460, Ran. vs. 1105.) Ἐν παρόδῳ emendabo versum Vespargum 235, qui nunc sic legitur:

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἐστιν, κτέ.

legatur autem sic:

πάρεσθ', ὃ τι περ ἔτ' ἐστι λοιπόν, κτέ.

(Cf. Eccles. vs. 53, Ran. vs. 74.)

vs. 1046. πολλοῦ χρόνου; Ita ante hos aliquot annos correxi vulgatam ποίου χρόνου (l. l. p. 49.); idem nuper proposuit Meineke. (l. l., p. 221.)

vs. 1053. εἰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθὴρ βάλῃ.

Debetur haec emendatio ingenio G. Wakefieldii (Sylv. Crit. p. III, 74.); legebatur enim λάβῃ. Ignis autem dicitur λαμβάνεσθαι τινος (forma media c. genit.), ut in Acharn. vs. 923:

εἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἄπαξ.

non vero λαμβάνειν τινά, ut putat Meinekus ad h. l. (l. l., p. 221.), sed scintilla βάλλει, cf. Vesp. vs. 227: βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλοι. De confusione horum verborum vide Cobeti Orat., p. 125.

vs. 1082, sq. οὐκ ἂν διαλεχθῆιν διεσπλεωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων.

Primum, pro οὐκ malim οὐδ'. (Cf. Nub. vs. 425.)

Μηδὲ διαλέγεσθαι τινι est locutio fere proverbialis, *ne alloquio quidem dignari aliquem*. Tum, quae attulit Lobeckius (ad Phrynich. p. 410, sq.) exempla *numeralium* per τε καὶ coniunctorum nullius sunt pretii: tria sumta e Pausania (III, 13, 7, IV, 17, 6, VIII, 29, 3.) in quibus, haud scio an forte fortuna, semper concurrunt εἰς et δέκα, quartum petitum ex Odys. XVI, 249: *πίσυρες τε καὶ εἴκοσι*, pro quo Bekkerus rectissime scripsit: *πίσυρες καὶ Φεῖκοσι*, ad Pindari autem Ol. I, vs. 127 *τρεις τε καὶ δέκα* omnino Graecum non esse iure affirmavit Boeckhius. Praeterea, quam languidum, immo ineptum, est illud additamentum *τρισχιλίων* ad numerale *μυρίων*, quod *infinitum* annorum numerum notat, quasi quis Latine dixerit *sexcenties et ducenties*. Quid igitur? *τρισχιλίων* nullo modo stare potest, et τε καὶ cum praecedenti *διεσπλεωμένῃ* copulare debet alterum *participium praeteritum*, quod evanuit quidem, sed cuius tamen hae tres litterae servatae sunt, *τρι*, et in scholiis ceterarum recuperandarum est auxilium, scilicet latent in hac annotatione ad versum 1081: "*διεσπλεωμένῃ οὖν, πρὸς συνουσίαν ἀχρήστῳ γενομένη καὶ πεπαιωμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν συνουσίᾳ τετριμμένη.*" Iam si, a Cobeto admonitus (Nov. Lectt.,

p. 148, sq.), memineris quam saepe *τετριμμένος* a librariis substitutum sit pro *τετραμένος*, lubenter, credo, mecum revocabis participium *τετρυμένη*. Sic demum in versu sequenti vim quoque suam habet *ὄμως δέ*, et emicat lusus iocusque, qui inest in voce *τρύγα*. Lepidum est comparare Acharnensium vs. 415 et 418 cum h. f. vs. 1065 et hoc, de quo agimus:

Acharn. A. *δός μοι ράκιόν τι.*

B. *τὰ ποῖα τρύχη;* et

Plut. XPE. *ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ράκη.*
NEA. *οὐδ' ἂν διαλεχθείην — τετρυμένη.*

De significatione verbi *τρύχισθαι* vide Acharn. vs. 68, et locos Thucydidis, quos tractavit Cobetus l. c., in quibus omnibus, ut et in l. Thucydidis I, 126, 8, usurpatur de iis, *qui multis laboribus aut aerumnis detriti aut attriti sunt*; Plato, de Legg. VII, 13, participio usus est, quo sensu Latini saepe vocem suam *tritus* usurpant, de animali multis laboribus *exercitato* et *indurato*; quod dicitur quoque *κατατερίφθαι*. (Consule Cobetum, Mnem. VIII, p. 71, sq. et Nov. Lectt., p. 657, sq.) In vs. 1084 Meinekio pro *ἐπειδὴ καὶ* praestare videtur *ἐπειδήπερ*.

vs. 1089. *οὐς ἔχω*. Haec verba satis ieiuna sunt; quod malum sanatur, si ratio habetur codicis Ravenatis, qui habet *ὡς ἔχω*, i. e. *confestim*, ad quem attendit quoque Meinekios, coll. Equit. vs. 488.

vs. 1095. Pro *εὐτόνωος* sunt qui malint *ἐντόνωος*.

- vs. 1099. De significatione verbi *κλαυσιᾶν* operae pretium est audire Meinekium (Fragm. Com. II, p. 742.) vertentem: *ianua sine causa crepans vapulabit; κλαυσιᾶν* enim non est *stridere, gemere*, sed est *desiderativum, κλαυμάτων δεῖσθαι, κλαύματα ποθεῖν*, quemadmodum supra, in vs. 276, *τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθεῖν*; quare id verbum hic mirifice aptum est ori servi.
- vs. 1102. *εἴτ' ἀνοίξας μ' ἔφθασας*. Vulgo legitur *ἀνέψξας με φθάσας*. Sed satius duxi vestigium sequi codicis Veneti, qui habet *μ' ἔφθασας*, quae constructio certe usitatior est.
- vs. 1111, sq. Praeunte Meinekio (l. l., p. 223.) edidi *τιῆ δῆ* pro *διὰ τί δῆ*, et in altero versu *πράγματα* pro *πραγμάτων* ex emendatione V. D. van Gent. (Mnem., VII, p. 217, sq.)
- vs. 1119. *σωφρονεῖς*. "Nescio an *σωφρονῶν* scribendum sit, quae usitata Aristophani syntaxis est." Meineke. (l. l. p. 224.) Recte, si ad ultima tantum Mercurii verba, *ἀπόλωλα κάπιτέριμμαι*, pertinet responsum Carionis. (Cf. h. f. vs. 863, Acharn. 1050, Pac. 271.) Sed, ut mihi quidem videtur, spectat Cario ea quoque, quae antecedunt:
καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦττον μέλει, quibuscum parum conveniens foret *participium σωφρονῶν*.
- vs. 1131. *ἔοικ' ἔτι στρέφειν*. Vulgo *ἔοικ' ἐπιστρέφειν*, Rav. et Ven. habent *ἔοικέ τι στρέφειν*, M. *ἔοικέ τις στρέφειν*, quod nonnulli editores receperunt.

vs. 1134. ἄρ' ὠφελήσεις οὖν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;

De meo ita scripsi pro ὠφελήσεις ἄν. (Cf. supra, vs. 1036.) Hic autem locus admonet me duorum aliorum, quorum unus est Vespargum vs. 291:

ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἦν σου τι δεηθῶ;

ubi desidero *indefinitum* ad ἐθελήσεις. Fortasse legendum est: ἐθελήσεις διδόν' οὖν.

Alter occurrit in Avibus, vss. 419 et 420, qui sic se habet:

κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν ἢ
φίλοις ὠφελεῖν ἔχειν.

Quid sit κρατεῖν τοὺς ἐχθρούς docent hi versus: Eq. 209, Nub. 1346, Vesp. 536 et 539, Ran. 792, nempe *adversarios suos* vel *inimicos superare*; τοὺς πολεμίους κρατεῖν est *hostes bello* vel *proelio vincere*; κρατεῖν cum *genitivo* significat *dominum esse alicuius* vel *hominis* vel *rei*, vid. h. f. vs. 7, Vesp. 1354, Pac. 680; sed ὠφελεῖν ταῖς φίλοις pro τοὺς φίλους non est Graecum. Quin legendum:

κρατεῖν ἂν ἢ τιν' ἐχθρὸν ἢ
φίλον τιν' ὠφελεῖν ἔχειν;

Scholiastes haec annotavit: “ὄρᾳ τις αὐτῶν ὠφέλιαν διαγωγῆς μᾶλλον παρ' ἡμῖν οὔσαν, ἢ κατὰ κράτησιν ἐχθρῶν, ἢ φίλους ὠφελῆσαι. [καὶ τὸ κρατεῖν συνέταξεν αἰτιατικῶν.]” uide ēt patere mihi videtur eum *pronomem indefinitum* τιν' legisse, quia scripsit ἐχθρῶν et φίλους,

quae pluralia, non additis pronomibus demonstrativis τῶν et τοῦς, *indefinite* posita sunt, et apparet eum *accusativos* ad κρατεῖν et ὠφελεῖν in textu suo habuisse.

vss. 1143 et 1144. EPM. ἔπειτα τοῦτον γ' αὐτὸς ἂν
καθήσθεις.

ΚΑΡ. οὐ γὰρ μετείχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

Ingeniosa est certe Meinekii coniectura, pro τοῦτον in priore horum veruum τὸ πλεόν reponentis, quoniam ita demum quae sequuntur de impari plagarum numero dicta quadrant, si Mercurius Carioni obiicit non quod tota placenta ab eo devorata est, sed maior eius pars, et recte posita erit particula γε, quae in vulgata scriptura nihil significat. In altero versu ferri nequit πληγὰς post μετείχες, quod natura sua *accusativum* respuit praeter μέρος. Quid igitur simplicius quam *genitivum* suum verbo restituere? nil quidem, si ipse ille accusativus non probaret vitium haerere in *verbo*. Sanandi autem viam monstrant vs. 1425 Nubium: δσας δὲ πληγὰς εἶχομεν.
et Banarum 636:

οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

E priore apparet Graecos dixisse quoque πληγὰς εἶχον, quam dicendi formam praetermisit Cobettus in egregia sua dissertatione de verbo τύπτειν in Var. Lectt., p. 329, sqq.; ex altero videmus requiri pronomen σὺ, oppositum pronomini ἐμοί. Legerim itaque:

οὐ γὰρ σὺ γ' εἶχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

vs. 1151. Nonnullis hic versus tragicus esse videtur, cui plane congruit illa Teucris vox (apud Pacuvium) a Cicerone memorata (Tusc. Dispp. V, 37, 108.):

“Patria est ubicumque est bene.”

Nomine Menandri fertur quoque eius similis:

τῷ γὰρ καλῶς πράσσουντι πᾶσα γῆ πατρίς.

vs. 1171. τίς ἂν φράσει' ὀποιῶσι Χρεμύλος; Vide supra, ad vs. 24. Legebatur φράσειε ποῦ ᾽στι.

vs. 1172, sqq. Versus refixi ex ingenio Velseni (vide l. 1., p. 418, sqq.), qui antea sic constituti erant:

ΧΡΕ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε; ΙΕΡ. τί γὰρ
ἀλλ' ἢ κακῶς;

ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ.

In primo horum τί; — κακῶς sibi non respondent; scribendum enim fuerat aut τί; — κακόν, aut πῶς; — κακῶς. Secundus e vs. 968 repetitus est, sed vitiose: interpolator autem, quem manifestum habemus, pro ὁ θεὸς οὗτος scripsit ὁ Πλοῦτος οὗτος, et ita scribens corrumpit metrum: in senariis enim anapaestum inchoare non possunt particulae ἂν, ἄρα, γὰρ, δέ, μὲν, neque ulla enclitica; quo versu relegato omnia pulchre procedunt.

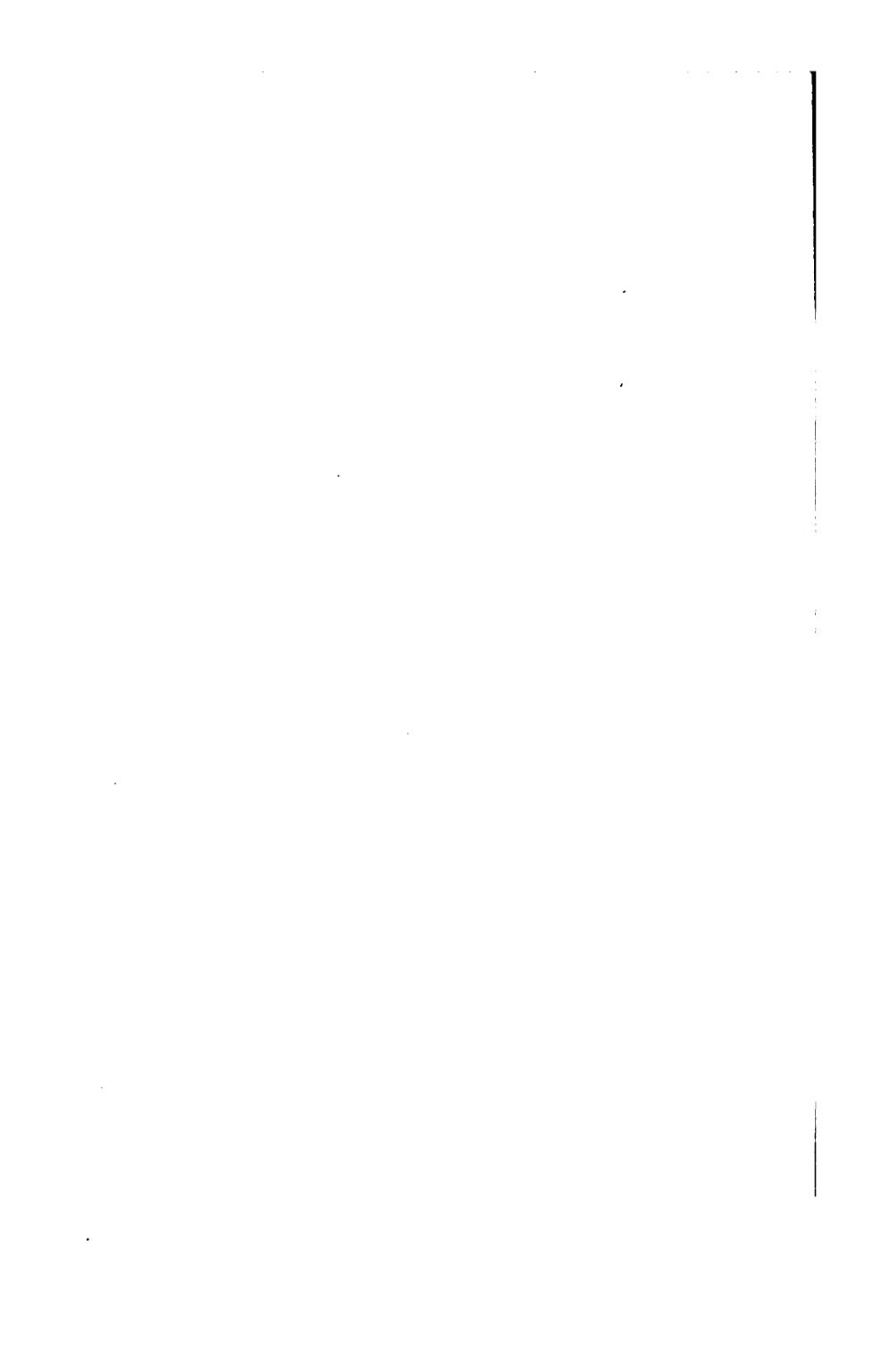
vs. 1180. ἔθυσεν ἂν. Ita corrigendum esse ἔθυσεν probant quae sequuntur.

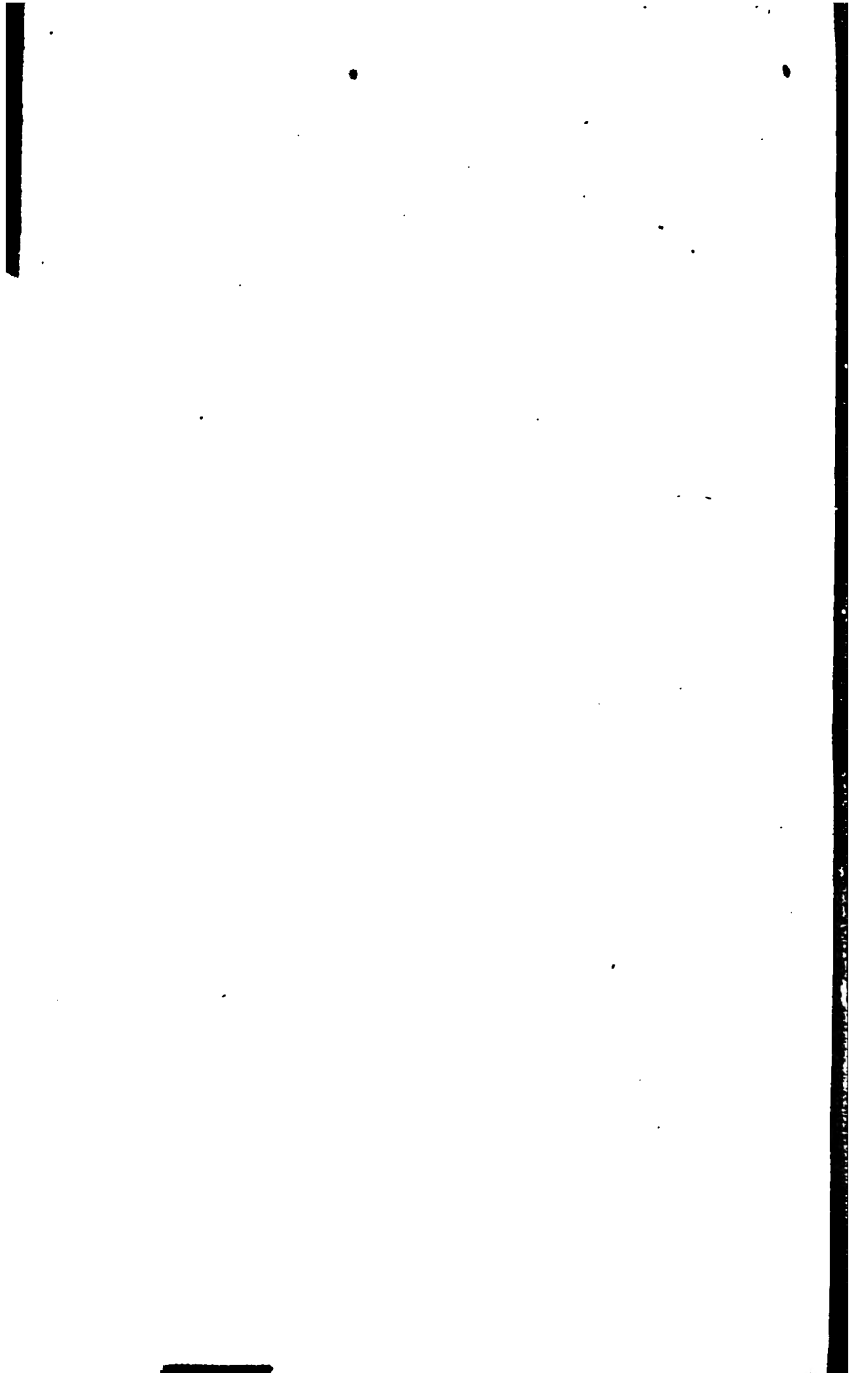
vs. 1197. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; Chremylus Plutum e domo sua evocat ut eum dedicet in parte postica templi

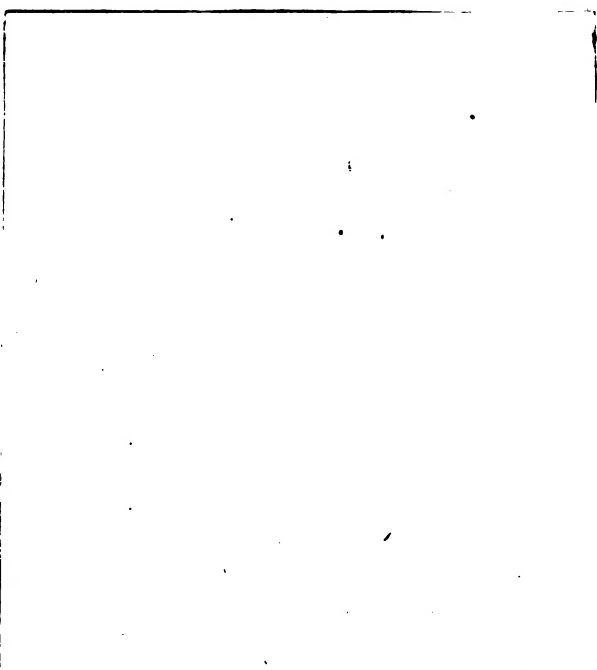
Minervae Πολιάδος, quo exeunte simul in scenam revertitur anus cum ista interrogatione. Non igitur opus est ut cum Bergkio et Meinekio statuamus supra, ante versum 1097, excidisse aliquid, quo anum rediisse nuntietur.

CORRIGENDA.

in vs. 98 scribe: *έόρακάγω*
" " 126 " *σμηκρὸν*
" " 1111 pro *διὰ τί* lege: *τιῆ δὴ*
p. 62, l. 6 pro *infra* l.: *supra*

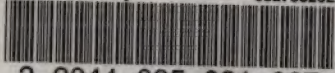

Ga 110.487

Plutus.

Widener Library

002798202

3 2044 085 091 007

